

ספר כִּי לֹא יֵדַח סְמָנוּ נְדָח חלק 16

דברי הנער בן 15 שעבר מוות קליני ומה שראה בעולם העליון
מאורות **נתן** סביבות עוזו

יוצא לאור עולם כ"ד כסלו תשע"ו
על ידי **מפעל הזוהר העולמי** בת ים
0527-651911

לקבלת ספרי זוהר

ירושלים בית שמש בני ברק

אצל הרופא קיורקטר

ד"ר איתמר ברים ירושלים:

054-8441423

מפעל הזוהר העולמי

050-4116923 / 0527651911

050-4134669 / 050-4133475

על ידי עיון עמוק בסודות התורה יכולים לפקוד עקרות ולרפאות חולאת חזק.
(ספר המדות אות סוד, למוהר"ן זי"ע)

מי לה' אלי! - משה רבנו שואל ומבקש למי יש את הזכות לקרב את עם ישראל לאבינו שבשמים? כל המשתתף בהדפסת ספרים הקדושים ספרי הערב רב והמסתעף 5 חלקים, תורת הזוהר י"ח חלקים דהיינו כל הזוהר הקדוש בלשון הקודש באותיות גדולות, בהפצתם ברבים לאלף בתי מדרשיות ויותר, להצלת עם ישראל, יזכו לכל הברכות והבטחות שכתב הרשב"י בזוה"ק בפרשת תרומה (דף קכ"ח). האם יש מחשב שיוכל לחשבן את הזכות הגדולה שיכולים לזכות בכסף קטן? התורם משלם ישר לדפוס!!!

לפרטים: 0527-651911

ha-zohar.info-ha-zohar.com-ha-zohar.net-allzohar.com-dafzoharyomi.com-dailyzohar.com-unityzohar.com-israel613.com

דרשה בבית המדרש פרשת "מקץ" חנוכה תשע"ו

לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתָּהּ. בְּדַחֲלֵוּ וּרְחִימוּ וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ. לְיַחַד שֵׁם י"ה בְּאוֹתֵיּוֹת ו"ה, בְּיַחְוּדָא שְׁלִים, בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. וְיֵהִי נֹעֵם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנֵנָהוּ. וְיֵהִי נֹעֵם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנֵנָהוּ. בְּשֵׁם ה' נַעֲשֵׂה וְנַצְלִיחַ, יְתַבְּרַךְ שְׁמוֹ שֶׁל מְלֶכֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקַּב"ה.
בְּרוּכִים הַבָּאִים בְּשֵׁם ה'!

פרק א

בחנוכה מאיר האור הגנוז - זה הזוהר הקדוש. חֲנֻכָּה זֶה הוּד. וְהוּד זֶה רִשְׁבִי
"מאורות נתן סביבות עוזו"

וְיֵהִי מִקֵּץ שְׁנַתִּים יָמִים וּפְרַעַה חֲלָם וְהִנֵּה עֹמֵד עַל הַיָּאָר (בראשית מא, א).

ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חולם והנה עומד על היאור, וגו', (מא, א-ד).
וצריך ביאור אם אמר שנתיים למה אמר ימים, אלא יש לפרש דהנה שנתיים הוא בבחינת שינה, "מען פארשלאפט און מען פאר'חלומ'ט די יארן". [השנים חולפות מתוך שינה וחלום]. ובהקדם דברי הרה"ק רבי מאיר מפרימישלאן זי"ע, שסיפר בשם אביו, שפעם אחת היתה לו "עליית נשמה" בפרשת מקץ, וראה איך שהביאו לעולם העליון איש אחד צעיר לימים, ואחריו איש זקן ושָׁבַע ימים. והנה להצעיר קראו זקן וישיש, ולאיש הזקן קראו - קטן וילד. ושאל: הלא פה הוא עולם האמת, ולמה תתלוּצְצוּ?
השיבו לו, כי האמת כן הוא, כי האיש הצעיר פעל בשנותיו המועטות הרבה מאוד, ויום לשנה נחשב לו, אבל הזקן לא פעל כלום בכל שנות חייו, ועל כן הוא נקרא ילד מסכן.

ואמר הצדיק ר' מאיר הנ"ל זי"ע, שזהו שאמר הכתוב ויהי מקץ שנתיים ימים, שיש אשר בהגיע האדם לקץ חייו, והנה הוא רואה "שנתיים - ימים", שמכל השנים הרבות שלו, אין אצלו אלא ימים אחדים, והפסוק מרמז בזה

לחיי האדם בעוה"ז, שנתיים, כמו שינה חולפת.
אז לנער הזה נתן בן ה-15 יש זכויות כמו אדם שחי מיליון שנה מכל אלפי הבעלי תשובה שנעשו מסיפורו. ואלו שדיברו עליו.
וכל אלו שדיברו עליו לקחו את העבירות שלו. ועכשיו הוא מולטי מיליונר מכל הצדדים, ועל זה נאמר: ויהי מקץ - שנתיים ימיים. שכל המיליוני בעלי תשובה שהם עשו, חלפו ואינם, וחבל דאבדין ולא משתכחין!
וזהו - ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חולם. (מא-א).

"ויהי מקץ" - כאשר מגיע קצו של אדם ועליו ליתן דין וחשבון בעולם העליון, אזי "שנתיים ימים" - שנים הרבה נחשבות לימים מספר, כי מובאים בחשבון רק הימים שבהם עשה ופעל משהו בתורה בתפילה וביהדות. וממילא "ופרעה" - מתגלה (מלשון "פרעה אהרן"), כי "חולם" - שכל החיים עלי אדמות לא היו אלא חלום (הה"ק מהר"א ממיקאליאב זצ"ל)

פרק ב

ויהי מקץ.

אומרת הגמרא בזמן פטירת האדם, ג' דברים שואלים את האדם והם רמוזים במילת מק"ץ:

א. משא ומתן באמונה, מ' של מקץ.

ב. קבעת עתים לתורה, ק' של מקץ.

ג. צפית לישועה, צ' של מקץ.

אלו אולי יכולים לענות על שתי השאלות הראשונות. אבל מה עם ציפית לישועה?

הם לא מאמינים בהקב"ה שיביא את הגאולה כל כך מהר, הם לא מאמינים שתהיה מלחמת גוג ומגוג!

ונשאר מק. לשון המסה. ועליו נאמר "ימקו בעוונם". "המק בשרו" "המק בקשרו והוא עמד על רגליו ועיניו תמקנה בחריהן ולשונו תמק בפייהם" (זכריה יד, יב) שזה מדובר על פצצת אטום, והלב האטום מביא עליו פצצת אטום ח"ו.

ובעז"ה אפשר לקשר זאת לפרשה הקודמת, פרשת וישב.

כל העניין שחולקים על הנער - זה מחלוקת השבטים על יוסף, "והוא נער", ויוסף חלם חלומות!!! "ויקנאו בו אחיו". ואביו שמר הדבר - בגימטריא תשע"ו. ואביו - זה הקב"ה....

"אל תחטאו בילד - "כי ילד יולד לנו, בן נתן לנו" "בן" בגימטריא "אלהו", וזה בחינת אליהו הנביא שמחזיר את ישראל לפני הגאולה.

אבל אשמים אנחנו על אחינו - זה עם ישראל, שלא הצלנו אותם כי מכרנו את יוסף, היינו שאמרנו שזה שקר!!! אשר ראינו בצרת נפשו בהתחננו אלינו ולא שמענו!!!

על כן באה אלינו הצרה הזאת!!! פורענות גוג ומגוג!!!

ובסוף יוסף ניצח ועלה לגדולה - שהתקיים הנבואה - שמושיח יבוא השנה בע"ה.

אל תשלח ידך אל הנער, אל תחטאו בילד!

הילד משקר?

מי שאוכל נבילות וטריפות - המוח שלו מטומטם!!! והוא לא יכול לראות אמת. וגם אם יראה אמת - יאמר שזה שקר!!! ועל השקר הוא יאמר שזה אמת!!!

אל תאכלו בשר!!! לא בשר בהמה ולא בשר עוף!!!

רוב הבשר בעולם הוא טריפות ונבילות, חלב ודם!!!

כי המאכלות האסורות מכניסים טומאה ממש בלבו ובנפשו של אדם עד שקדושתו של המקום ברוך הוא מסתלקת ומתרחקת ממנו, והוא מה שאמרו בש"ס גם כן (יומא ל"ט): "ונטמתם במ - אל תיקרי ונטמתם אלא ונטמתם", שהעבירה מטמטמת לכו של אדם, כי מסלקת ממנו הדעה האמיתית ורוח השכל שהקדוש ברוך הוא נותן לחסידים, כמו שאמר הכתוב (שם ב'): "כי ה' ייתן חכמה", והנה הוא נשאר בהמי וחומרי משוקע בגסות העולם הזה. (מסילת

ישרים פרק יא)

תעשו תשובה מהר, כי יום הדין הגדול והנורא קרב, כל הזכויות שלכם לא יעזרו ביום הדין - אם אתם מספרים לשון הרע!!!

כל הזכויות שלכם עוברים לנתן הצדיק!!! הוא מולטי מיליארדר בזכויות!!! אשריו!!!

מי שלא לומד זוהר ולא אומר ללמוד זוהר - לא ראה מאורות מימיו - אז הוא כעיוור מגשש באפילה, ועל הטוב - יאמר רע, ועל הרע - טוב. ועל האמת יאמר שקר!!! ועל השקר יאמר אמת!!!

מי שלא שומר את העיניים שלו והמחשבה ואת הברית - הוא משוגע "והיית משוגע ממראה עיניך"!!! (וכמו שכתב בספר ליקוטי מוהר"ן)

ומי שלא שומר את העיניים - איך יוכל לראות בעיני השכל??? עיניו עיוורות!!!

יש כמה רבנים בדור שלנו, והם טוענים שהם נשמת יוסף הצדיק, וכל הרבנים מקנאים בהם וחולקים עליהם בגלל שיש להם כתונת פסים, ובאמת יש להם.

אבל שכחו דבר אחד שיש מזידת חום שמראה מי שיש לו נשמת יוסף הצדיק. ובמזידת חום הזה כולם יכולים לראות ולהבין אם באמת יש להם נשמת יוסף הצדיק.

על יוסף הצדיק כתוב "פִּי בֶן זִקְנִים הוּא לֹא כֹּתֵב בְּעַל הַטּוֹרִים זִיע"א "זקנים" בגימטריא רַז שְׁמֶסֶר לו רַזִּי תוֹרָה. אבל הם נגד לימוד סודות התורה. וגם יוסף חלם חלומות. אבל הם נגד חלומות. ובעצם הם חולמים חלומות בהקיץ שכל העולם ישתחוה לו. "והנה תסבינה אלומותים ותשתחוונה לאלומותי, והנה השמש והירח משתחוים לי", וכו'.

השם יתברך יעזור שיתקיים דברי הנביא ישעיה (יא, ט) ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים.

בואו ונראה דברי רבנו בחיי במדבר (יא כט) ומי יתן כל עם ה' נביאים. יתכן לומר כי רמז משה בכאן ימות המשיח, אמר מי יתן ויגיע אותו עת שיהיו כל עם ה' נביאים שהוא יתברך עתיד ליתן את רוחו עליהם ובאותו זמן יבטל יצר הרע ולא תהיה שם קנאה כלל, וזהו שכתוב (יואל ג, א) בעת ההיא אשפוך את רוחי על כל בשר, וכתוב (ישעיה יא, ט) ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים. ואף על פי שלא נתקיים בעולם הזה יתקיים לעתיד לבוא בזמן השלימות.

ומצאתי רמז לזה בספר תהלים בפסוק מי יתן מציון ישועת ישראל (יד, ז), למה נכתב פסוק זה בספר תהלים שתי פעמים אחד בספר ראשון ואחד בספר שני (נג, ז), אלא אחד אמר הרב ואחד אמר התלמיד, הרב אמר מי יתן

והיה לבכם זה (דברים ה, כה), והתלמיד אמר מי יתן כל עם ה' נביאים, בעולם הזה לא נתקיימו אלא דברי הרב אבל לעתיד לבוא שניהם מתקיימין, דברי הרב מנין שנאמר (יחזקאל לו, כו) ונתתי לכם לב חדש, דברי התלמיד מנין שנאמר (ויאל ג, א) אשפוך את רוחי על כל בשר.

פרק א

- א -

צריך ביאור הלשון 'מקץ'. ואפשר לפרש ד'מקץ הוא ר"ת מ'זווה ק'דושה צ'יצית, והם ג' דברים הצריכים חיזוק גדול בדורינו. והנה נאריך קצת לבאר ג' דברים אלו:

ציצית: עיין בספר רפאל המלאך, שמעט אנשים מקיימים מצות ציצית כהלכתה.

בשנת תשכ"ה נלחמתי מלחמה גדולה על הפירצה הגדולה שמכרו טליתות כאילו הם צמר נקי, וביררתי על ידי מכון שעטנז שהם פאליעסטער, ועשיתי הרבה קול קורא'ס על זה, ופירסמתי אז בעיתונים.

ובשנת תשמ"מ נודע לי כי מוכרים בחנויות טליתות פסולות, ואולי יותר נכון טליתות מזויפות, שלכאורה נעשה מצמר, ולמעשה זה מעורב בפאליעסטער.

רב מסויים סיפר לי, שסוחר ידוע מוויליאמסבורג הכניס 10,000 טליתות מסחורה מעורבת. הדפסתי מיד מודעות ואזהרות בענין הטליתים, בעיתונים "די תורה וועלט" ו"אלגעמיינער זשורנאל" וגם בקונטרס של קול יעקב.

היו אז גם חששות גדולים בענין השעטנז ופאליעסטער, ופרסמתי מודעות בענין זה. לאחר שפורסם המודעות התקשרו אלי בעלי חנויות לממכר תשמישי קדושה, שיש להם הרבה צרות מהקונים כשהם באים לקנות טלית, הם אינם מאמינים שזה של צמר, השבתי להם, שעל כך ישנה רפואה, שיילכו למעבדת שעטנז, ושם יבררו אם מדובר בשעטנז או לא.

כך החזירו הסוחרים את הסחורה המעורבת שלא היתה טובה, והם נאלצו למכור זאת לצבור המודרני, אבל הם המתינו קצת עד שהצבור ישכח מזה.

מזווה: גם כן ישנם מעט שמקיימים ומדקדים במצות מזווה, ב"ה היום מדקדים קצת בזה. אבל בענין הקלף ישנם עוד הרבה בלי הכשר, (עיין בדברי

תורה פרשת ואתחנן שהארכתי בזה).

החומר הנורא שמשקץ ומטמתם את נפשו

קדושה: בקדושת המאכלים ישנם מעט מאוד שמדקדקים שיאכלו רק מה שמותר בפיך. ועיין בזוהר הק' (ח"ג דף מב.) כי כל מה שסובל האדם בעוה"ז הוא רק מפני שלא נזהר במאכלים שיהיה בכשרות, וכבר רמז ע"ז הבעש"ט הק' בפסוק (חבקוק ג, יב) **בזע"ם תצעד ארץ**, זע"ם ראשי תיבות ז'ביחה ע'רובין מ'קוואות.

וכל אלו שאכלו מאכלות אסורות המח שלהם מטומטם, ולא יכולים לראות האמת, ואף שבשאר האזהרות שנאמרו בלאוין גרידא, ואין עונשם בכרת, אבל בכולם פרט הכתוב לומר שהאוכלן מטמא ומשקץ את נפשו, כמו שכתוב אל תשקצו את נפשותיכם בכל השרץ וגו', ולא תטמאו את נפשותיכם בכל השרץ וגו', ולא תטמאו בהם ונטמאתם במ (ויקרא י"א מ"א), ובכל אזהרה ואזהרה מהם, כפל הכתוב לומר טמא הוא לכם וגו', שקץ הוא לכם וגו', טמאים הם לכם וגו', אשר הבדלתי לכם לטמא והייתם לי קדושים כי קדוש אני ד' וגו', וכמוהו הרבה פסוקים.

איסור מאכלות אסורות שלא יבוא לטמטום הלב

א. דבר ידוע הוא שהגוף כלי לנפש האדם. ובו תעשה פעולותי וכל פעולות הנפש מתהוים כפי כוחות הגוף, ולפי זכותו וטוב מזגו יבין דרך הנפש החכמה השוכנת בקרבו, ועל כן לטעם זה הרחיקנו הא"ל יתברך ממאכלות האסורות כולם, כי יודע אלקים כי כל אלה יגרמו רוע מזג הגופות וטמטום הלבבות. ומבואר הענין באר היטב בספר החינוך מהרא"ה ז"ל (מצו' ע"ג) בלאו דטריפה, וזה לשונו הזהב:

משרשי מצוה זו לפי שהגוף כלי לנפש ובו תעשה פעולתה, וזולתה לא תושלם מלאכתו לעולם וכו', כי הגוף בין ידיה כמו הצבת ביד הנפת, אשר עמו יוציא כלי למעשהו, ובאמת כי בהיות הצבת חזק ומכוון לאחוז בו הכלים, יעשה האומן דברים טובים, ואם לא יהי' הצבת טוב, לא יבוא לעולם הכלים מכוונים ונאים, כמו כן בהיות בגוף שום הפסד באיזה ענין שיהי' תתבטל פעולת השכל כפי אותו ההפסד, ועל כן הרחיקה אותנו תורתנו השלימה מכל דבר הגורם בו הפסד, ועל דרך הזה לפי הפשט נאמר שבא לנו איסור בתורה בכל מאכלות האסורות, ואם יש מהן שאין נודע לנו ולא לחכמי הרפואה נזקן, אל תתמה עליהם כי הרופא הנאמן שהזהירנו

בהם, חכם יותר ממך ומהם, וכמה נסכל ונבהל מי שחושב שאין בדברים נזק או תועלת אלא במה שהשיג הוא, ויש לך לדעת כי לתועלתנו לא נתגלה סבתן ונזקן, פן יקומו אנשים מחזיקים עצמם כחכמים גדולים, ויתחכמו לאמר נזק פלוני שאמרה התורה שיש בו דבר פלוני, איננו כי אם במקום פלוני שטבעו כן, או לאיש פלוני שטבעו כן, ופן יתפתה לדבריהם אחד מן הפתאים, על כן לא נתגלה טעמן להועיל לנו מן המכשול הזה, וידוע הדבר מדרכי הרפואות שבשר כל הטריפות האסורות לנו מוליד הפסד אל גוף האוכלן, מחמת שהטריפות מורה חולי בבהמה*, ואל תקשה עליך ולומר מה הפסד יוכל להיות בבהמה שנטרפה מיד ונשחטה, כי לא מחכמה תקשה על זה, הלא ידעת כי לכל דבר התחלה, ואם תודה אלי כי באורך הזמן ימצא ההפסד בה מחמת הטריפות, תתחייב להודות כי ברגע הראשון התחיל ההפסד, אלא שהוא מיעוט בהתחלה, ואין ספק כי מן הנזק רע אפילו מיעוט, ועוד שכל דיני התורה וכל דבר שיש לו קיימא בגדר כזה התחייב להיות, שאם תתן דבריך לשיעורין לא יתקיים דבר בידך לעולם, עכ"ל.

כל חיות גופו תלוי במזונות שאוכל

ב. וכעין זה כתב עוד החינוך (מצוה קנ"ד) בלאו שלא לאכול טמאים, וזה לשונו: כי יודע אלקים כי כולם ממאכלות שהרחיק מעמו אשר בחר, יש בהם נזקים מצויים לגופם, שהם כלים לנפשות לפעול בהם ולהתעלות על ידי מעשיהם הטובים, על כן הרחקנו מהם, למען יפעלו הנפשות פעולתן, ולא ינעלו דלת בפניהם רוע מזג הגופות וטמטום הלבבות, וכעין זה כתב גם כן בלאו דחלב (מצוה קמ"ז) וזה לשונו: כי מחיות הגוף כלי לנפש, ובו תפעול כושר פעולותיה, ולפי זכותו וטוב מזגו יבין דרך הנפש החכמה הנתונה בו, ויאמין לעצתה וילך אחריה, מפני זה צריך האדם להשתדל על כל פנים בחיות גופו, להעמידו על ישובו ובריו וכוחו, וידוע הדבר ומפורסם בין בני אדם, כי לפי המאכלים יתפעל הגוף בבריאות או בחולי, כי בשר

באותו זמן, התחיל להראות הבעה הנזכר ועלה בדעתו שמא החולי הזה נמשך מאכילת הבשר הזה, והטריף כל הבהמות שהיתה להם מחלה זו. ומן השמים סייעוהו שבעיר זאת לא מת אף אחד מישראל. ואז ידע בוודאי כי זהו החולי. ומיד הלך והודיע להרופאים, וגזרו גם הם לבדוק כל הבהמות ונסתלק גם מהם החולי ולא חזר עוד. על כן טוב שהשוחטים ידעו זאת ולמצוה יחשבו.

* בגלל דקדוק בטרפות ניצלה עיר שלמה ממחלה קשה: בספר מזכרת משה מביא: ראיתי ונתון אל לבי מה שאמר לי זקן אחד שוחט מומחה אשר ב"לווארנו", שקודם ביאת חולי החאלערא רחמנא ליצלן לעיר זו, בראותו בפעם הראשונה בקיבת הבהמות בועה אחת בפנים סרוחה מאוד לאין קץ, ולא היה חושש לה לפי שלא היתה במקום האסור, אך כשפרץ החולי הנזכר

הגוף הווה ונפסד בכל יום ויום, ולפי המזונות הטובים יתהווה בהיפך, ועל כן היה מחסדי האל הגדולים עלינו, אנחנו עמו אשר בחר, והרחיק ממנו כל מאכל מזיק אל הגוף ומוליד בו ליחות רעות, עכ"ל, ועל דרך זה נתן טעם במאכלות האסורות כולם עיין שם.

דוקא לישראל שהם חיים אסר מאכלות אסורות

ג. והנה באמת מבואר טעם זה גם כן במדרש רבינו בחיי פרשת שמיני, וזה לשונו: למה הדבר דומה לרופא שהלך לבקר שני חולים, אחד יש בו סכנה אמר להם תנו לו כל מה שמבקש לאכול, נכנס לשני ואמר להם תנו לו מאכל פלוני ואל תתנו לו מאכל פלוני, לימים זה שהתיר לו המאכלים מת, וזה שהתיר לו מקצת ואסר לו מקצת נתרפא, אמרו לו מה זאת, אמר להם זה שראיתי בו סימני חיים התרתי לו זה ומנעתי ממנו זה, וזה שראיתי בו סימני מיתה התרתי לו את הכל, כך התיר הקדוש ברוך הוא לז' אומות שקצים ורמשים לפי שהם מוכנים לגיהנם, אבל ישראל שהם חיים אמר להם את זה תאכלו ואת זה לא תאכלו, ולכך אמר זאת החיה שהוא לשון חיים, לפי שישראל דבקים בחיים שנאמר (דברים ד') ואתם הדבקים בד' אלקיכם חיים כולכם היום, וכעין זה איתא (בויקרא רבה פ"ג ס"ב) ומסיים בה הדא הוא דכתיב (משלי ל') כל אמרת אלקי צרופה, רב אמר לא נתנו המצות לישראל אלא לצרף בהן את הבריות, עד כאן לשון המדרש.

המאכלות האסורות מוזיקים לנפש האוכלם

ד. אמנם ביאר העקידה ז"ל (שער ס') דהכוונה הוא לחיי הנפש ובריאותה, כי מי שחלקו בחיים בעולם הבא, יאות לו טבע אחר ממה שיאות לזולתו שאין חלקו בחיים, ולא לענין בריאות הגוף וחליו נאסרו אלו המאכלות כמו שאמרו קצת חלילה, דאם כן נתמעט מדריגת התורה האלקית כמדריגת חיבור קטן מספרי הרפואות חס וחלילה, וגם ראינו שגם מי שאינו נשמר מהם, הם חיים על בריאות הנכון, אבל הענין שנאסרו מצד חולאי הנפש ובריאותה, כי משוקצים ומתועבים ומזיקים אל הנפש המשכלת, ומולידים בה האטימות ורוע המזג וקלקול התאווה, אשר מהם מתהווה רוח הטומאה המטמאה הדיעות והמעשים, ומגרש רוח הטהרה והקדושה ממנו וכו'.

ממשיך רוח טומאה למי שאוכלם

וזה שאמרו חז"ל ביומא (דף ל"ט ע"א) שמתטמת לבו של אדם שנאמר ונטמתם בם, אל תיקרי ונטמתם אלא ונטמטם, כי האטימות והטומאה נמשכים זה לזה, ועל כן נקראו המאכלות האסורות בשם טומאה וטהרה, כי טעם איסורם מצד רוח הטומאה, רוח רעה, רוח זנונים הנמשכים לאוכליהם, והשומר עצמו ירחק מהם כמו שיזהר מדברים הממיתים וכו'. וזהו שאמרו חז"ל לא נתנו המצות אלא לצרף בהן את הבריות, והצירוף הוא שיחיה האדם חיי הטהרה והפרישות, וקבלת מלכות שמים, וצמצום עצמו בהרבה דברים שנפשו מתאוה להם, והם ממש חיי הבחירה שעליהם אמרו אם יחיה ימות ואם ימות יחיה עד כאן לשונו לענינינו.

מקוואות: ג"כ מרמז לקדושה, ולדאבוננו ישנם הרבה מכשולות גדולות בענין המקוואות, כמו שנתגלה לאחרונה ונתפרסם בכתבי עת, שרב אחד משלנו נתן הכשר על מקוה שהיתה פסולה שנים הרבה רחמנא ליצלן.

וזהו הרמז בפסוק 'זיהי מקץ שנתיים' שאחר 120 שנה יתברר לו, 'ימים' [מלשון ים] שמעולם לא טבלו במקוה כשירה.

ובזה יתבאר דברי המדרש (ב"ר פט, א; ותנחומא ישן מקץ, א. ועי"ע תורה שלימה בראשית מא, א), קץ שם לחושך (איוב כח, ג), דע"ק"ץ שמרמש לב' מצות אלו קדושה וציצית, יהיה סוף לחושך ולכל היסורים.

- ב -

והנה עומד על ה"יאור" אפשר לפרש, דתיבת יאור מרמז על סודות התורה ורזין דאורייתא כמ"ש בתיקוני זוהר (תיקון כא דף נג:) על הכתוב (שמות א, כב) "היאורה" תשליכוהו, לפי ד"אור" בגימטריא "רז", עיי"ש. וכמו שכתב בזוהר (רעיא מהימנא ח"ג דף קנג:) שספר הזהר הוא כתבת נח שנתכנסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא. וז"ל: והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע (דניאל יב, ג), אלין אינון דקא משתדלין בזהר דא דאקרי ספר הזהר, דאיהו כתיבת נח דמתכנשין בה שנים בעיר ושבע ממלכותא, ולזמנין אחד מעיר ושנים ממשפחה, דבהון יתקיים (שמות א, כב) כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, ודא אורה דספרא דא.

- א -

עוד אפשר לפרש והנה עומד על ה"יאור", דהנה או"ר בגימטריא ר"ז (תיקון"ז שם), וכמו שכתב בספר אור ישראל (על תיקוני זוהר להמגיד מקאזניץ ז"ע - תיקון ל"ו דף

ע"ז), ועיקר הגאולה הוא מרזי דאורייתא, כי או"ר גי' ר"ז, וזה נקרא כ"ן שגי' סו"ד מיסו"ד. וזה שכתוב במדרש (עי' מדרש תהלים, א), אני אמרתי יהי כן, והרשעים אומרים לא כן, שהם אומרים שאין בתורה אלא הפשט, על כ"ן לא יקומו רשעים וגו' (תהלים א, ה) וכו'. ועיקר היא חכמת התורה ורזיה שיתגלה לנו במהרה בימינו כו', ועל דור שלנו נאמר (שם יב, ו-ז) 'משוד עניים' גופייהו, 'עתה אקום', בזכות 'אמרות השם המזוקקות שבעתיים', אך השם ישמרנו מהרשעים אשר סביב יתהלכון ואינם רוצים ברזי וסודות התורה, שהם 'כרום זלות', דברים העומדים ברומו של עולם (ברכות דף ו: ו) והקדוש ברוך הוא ירומם, עכ"ל.

ומי שילמד זוהר הקדוש יזכה ללמוד בשמים סודות התורה מפי הקב"ה, ומי שלא ילמד זוהר כשיגיע לשמים לא יזכה לעולם הבא, ויראה שהוא עומד על היאור ערום בלי בגדים, וכו', ואז כולם [המלאכים] מכים בכנפיהם ושורפים אותה, ונשרפת ולא נשרפת, ועומדת ולא עומדת, וכך נדונית בכל יום, מאירה ולא מאירה, כמו שכתוב בזוהר שמות (ח"ב דף רמז:): האי חיותא יופיא"ל שמיה, ואיהי קיימא בכל רזי דחכמתא, לכל אינון מפתחאן דחכמתא קיימין ביה.

תרגום: החיה הזו שמה יופיא"ל, והיא עומדת בכל סודות החכמה, לכל אותם מפתחות של החכמה עומדים בה.

[פירוש זיו הזוהר: זה המלאך הוא השר של ההיכל עצם השמים ונקרא גם כן "היכל זוהר" והרמ"ז זי"ע כתב כאן רמז שהשם "יופיא"ל" בגימטריה "קבלה", (וראה אור הזוהר)].

המשך הזוהר בתרגום ללשון הקודש: החיה הזו עומדת לתבע שכר מעם הקדוש ברוך הוא, לתת לכל אותם שרודפים אחר בעלי החכמה, ואפלו מכל אדם ולומדי חכמה לדעת את רבונם, ואותו שכר שנותן לבני אדם שרודפים אחר החכמה להכיר את רבונם.

שכשיוצא אדם מן העולם הזה, החיה הזו יוצאת על ארבעה שרפים מעופפים וטסה לפניו, ולא נותנת לכל אותם שומרי החקים שבצד האחר לקרב אליו, וכמה הם שליחים של שלום סביבו. והשרפים הללו כשנוסעים ונראים, נכנעים אותם שרפים נחשים שיוצאים מאותו נחש שגרם מות לכל העולם.

החיה הקדושה הזו עומדת כשנשמה עולה ומגיעה אליה, ואז שואלת אותה בסוד החכמה של אדונו, וכפי אותה החכמה שרדף אחריה והשיג [ס"א: בה] - כך נותנים לו שכרו. ואם יכל להשיג ולא השיג - דוחים אותו החוצה, ולא נכנסת, ועומדת תחת אותו ההיכל בבושה, [פירוש בזיו הזוהר: זה ההיכל של אותו המלאך יופיא"ל והוא ההיכל עצם השמים "היכל זוהר"]. וכשמרימים כנפיהם השרפים הללו שתחתיה, אז כלם מכים בכנפיהם ושורפים אותה, ונשרפת ולא נשרפת, ועומדת ולא עומדת, וכך נדונית בכל יום, מאירה ולא מאירה.

ואף על גב שיש לה מעשים טובים, משום שאין שכר באותו העולם כמו אותם שמשתדלים בחכמה להסתכל בכבוד רבונם, ואין שעור לשכר של אותם שיודעים החכמה להסתכל בכבוד רבונם. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא, שכתוב (משלי ג, יג) אשרי אדם מצא חכמה ואדם יפיק תבונה.

וקדם שיורדת הנשמה מעולם העליון להאי עלמא הקדוש ברוך הוא משביע אותה לעסק ברזי דאורייתא, כדאיתא בזהר פרשת תרומה (ח"ב דף קסא:) בד"ה ובשעתא דזמינין לנחתא בהאי עלמא וכו'. הרי לך בפרוש מדברי הזהר שתכלית בריאת האדם כדי שילמד החכמה הזאת, וקדם ביאת הנשמה לעולם הזה הקב"ה משביע הנשמה לעסק בהאי עלמא ברזי דהימנותא ברזי דאורייתא, גם ביציאת הנשמה לעולם הבא אינה יכולה להשיג לאור עליון למעלה אל מקום הרמתה אשר שם אהלו מתחלה לחזות בנעם הוי"ה פני מלך חיים אם לא בהתעסקות החכמה הזאת. חזי מה שהזהיר לנו הרשב"י ז"ל בזהר פרשת פקודי (ח"ב דף רמז:) האי חיותא וכו', ומי שלא עסק בחכמה זו, בזמן עלית נשמתו למעלה אף על פי שיש בידו כמה תורה ומעשים טובים, זה המלאך הגדול [יופיא"ל] דוחה אותו לחוץ, והשרפים אשר תחתיו שהם כלם בעלי שש כנפים שורפים אותו בהבלי כנפיהם, והוא חוזר ומתחדש וחוזרים ושורפים אותו, עד שמתגלגלין רחמיו של הקדוש ברוך הוא עליו וחוזר ובוראו פעם אחרת, והם הנשמות החושקין בחכמה זו מפני שלקו מקדם לכן רודפים אחר חכמה זאת כמאן דרדיף בתר חיים, אף על גב דאיהו לא חזו מזליהו חזי. (ויקהל משה דף ה:: אור הזוהר דף 161).

ומי שלא עסק בחכמת האמת ולא רצה ללמד אותה, בשעה שנשמתו רוצה לעלות בגן עדן, דוחין אותה משם בבזיון, כמו שאמרו בזהר שיר השירים (ו"ח ח"ב דף יח.): זכאין כל אינון דמשתדלי באורייתא, למנדע בחכמתא

דמאריהון, ואינן ידעי ומסתכלין ברזין עילאין. בגין דכד בר נש נפיק מהאי עלמא, בהא אסתלקו מניה כל דינין דעלמא. ולא עוד, אלא דפתחין ליה תליסר תרעי דרזי דאפרסמונא דכיא, דחכמתא עילאה תלייא בהו כו'. תא חזי מאי כתיב (שיה"ש א, ח) אם לא תדעי לך היפה בנשים, אם אנת אתיא בלא ידיעה, ולא אסתכלת בחכמתא, עד דלא תיעול הכא, ולא ידעת ברזין דעלמא עילאה, צאי לך, לית אנת כדי למיעל. עכ"ל הזו"ח.

ולא עוד אפלו יש בידו כל מעשים הטובים שבעולם השרפים בעלי שש כנפים שורפים את נשמתו בכל יום ויום, כמו שאמרו בזהר (ח"ב דף רמז): זה לשונו: האי חיותא קדישא קיימא כד נשמתא סלקא ומטאת לגביה, כדין שאל לה ברזא דחכמתא דמאריה, וכפום ההיא חכמתא דרדיף אבתרה ואדבק [ס"א: בה], הכי יהבי ליה אגריה. ואי יכיל לאדבקא ולא אדבק, דחי ליה לבר ולא עיילה וקיימא. (ספר הברית ח"ב מאמר יב פ"ה).

- ד -

ובאופן אחר יש לפרש, והנה "עומד" על היאור, היינו על הסוף שנתגלה לו, ומשתומם שכל מה שעברתי בכל שנותי, וחשבתי שזוהרתי במאכלים כשרים וסמכתי על זה, ובסוף יתגלה שמעולם לא אכלתי בשר כשר! וכן במזוזות וציצית.

- ה -

עוד אפשר לפרש דברי הברית מטה משה הנ"ל (על הגדה של פסח, ועי' אוצר החיים בראשית דף קצ"א ד"ה באופן אחר, וביארתי באריכות בהגש"פ, ועי' בבבל לנפש חי' עיי"ש), שכל האוכל מאכלות אסורות מעכב ביאת משיח צדקינו וז"ל: מי חריריב את ביתינו אשר עדיין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדיין בעונינו? - מדוע לא בא בן ישי גם תמול גם היום? עבור שוחטים שמאכילים נבילות וטרופות. וכן כתוב בספר דרך הנשר, ושמרו משפט, מפני מה משיח לא בא בשנת הכת"ר? בגלל שוחטים קלים.

וידוע שע"י בשר פיגול יצאו מן הדת לערך ג' וחצי מיליאן יהודים רח"ל, כמבואר בשו"ת דברי חיים (יר"ד ח"א סי"ז) שאין עבירה כמאכלות אסורות שמטמם הלב הישראלי, ובעוה"ר ראינו עי"ז יצאו מן הדת כמה קהילות בארץ לוע"ז שאכלו ונתפטמו בנבילות וטרופות על ידי השובי"ם הקלים, וגברו עליהם דעות זרות עד שנאבדו מן הקהל [עיי"ש דבריו החוצבים

להבות אש]. וכן מובא בדגל מחנה אפרים (פרשת עקב מכתב מהרמב"ם זצ"ל) ששבועים אלף איש כפרו בתחיית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את כולם רח"ל.

וידוע שערמת הס"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסיטרא דיליה, ועי"ז הכל ברשתו. וראה מה שכתב בעל תולדות יעקב יוסף (פ' נשא בד"ה העולה) וזל"ק: עתה התחכם היצה"ר שלא יצטרך לילך ולפתות וללכוד ברשתו כל יחיד ויחיד, רק יחיד אשר רבים נכשלים בו, והוא שמעמיד שוחט בעיר מסיטרא דיליה המאכיל טריפות לרבים וכולם נלכדו ברשתו, עיי"ש.

וזה שאנו רואים רבנים גדולים בקהילות ישראל שמכשילים הרבים ומאכילים נבילות וטריפות בישראל, זה אינו דבר חדש, וכבר מבואר בספר "שערי תשובה" לרבינו יונה זצ"ל (ש"ג), שאם הרב אינו משגיח על השו"ב כראוי וסומך עצמו על חזקתו הוי הרב בכלל מאכיל טריפות לישראל חס ושלום ונתפס בעונו.

וכן מובא בתבואות שור (על מסכת חולין) שהס"מ יושב על כסא של ג' רגלים, רבנים, חזנים, שוחטים, ואינו צריך לעמול הרבה וכך יש לו הכל ברשותו. ובשו"ת חתם סופר (או"ח סימן ר"ה) מבואר שמלך זקן וכסיל יושב על כסא של ג' רגלים, חזנים, שוחטים, סופרים, וזל"ק: המלך זקן וכסיל [הוא היצה"ר] יושב על כסא של ג' רגלים. רגל א' - החזנים המוליכין מחוץ למחנה תפלות כלל ישראל. רגל ב' - שוחטים המאכילים נבילות וטריפות לבני ישראל. רגל ג' - סופרים הכותבים תפילין ומזוזות פסולים, ותו לא צריך לכולם, עכ"ל"ק.

וידוע שאם השוחט כשר אז אליהו בעיר, ואם ח"ו השוחט רע אז מלאך המות בעיר רח"ל, כמבואר בספר אמרי צדיקים, דברי גאונים (עמוד ה' עיי"ש באריכות), ומבואר בספר "שמחה בבשר" כי הפלא הוא שהרב או הרבי שמחזיק ידי השו"ב הפסול הוא אשם על כל האסונות שנמצאים בכלל ישראל, והאי עלמא כידוע עלמא דשיקרא, שאנו רואים בעוה"ר שנקטפים מהכלל ישראל בחורים וילדים ואברכים צעירים רח"ל, והרב המכשיר שמחזיק ידי השוחטים פסולים עומד וצועק כי האשם הוא הביטול תורה או הצניעות, וצועק ובוכה, ובאמת היו כולם צריכים אז לצעוק בקול גדול על הרב הזה

כי הוא הוא הרוצח הרצח הנפש היקר ההוא. כמבואר ש"הצדיק אבד" (ישעי' נז, א) למה, בגלל ש"ואין איש שם על לב" לידע ולצעוק על האמת מי הרג באמת את הצדיק הקדוש הזה.

ובאמת כי האדם האוהב את הקב"ה באמת, אי אפשר שלא יזעק ולא יצעק מרה כשרואה בני אדם מורדים בהקב"ה, ומפטמים את גופם ודמם ונפשם ונשמתם עם אכילות של נבילות וטריפות ר"ל, אשר הן יסודי גופי התורה בזה תלוי כל קדושת ישראל, ואם אינם מוחים בכל כוחם הרי נחשבים כאילו בעצמם אוכלים נבילות (כמבואר בשע"ת הנ"ל) ועוד כי כל אחד ערב בעד חברו.

ומה מאוד יכאב לבנו בראותינו שרבים מבני עמנו אפי' אלו שמתפללים ג' פעמים בכל יום ושומרי מצוות, נכשלים במאכלות אסורות ומפטמים גם את נפש ילדיהם בכל מיני פטומי דטמאות ונבילות, אוי לעינינו שכך רואות. ומה יכאב לבנו שבעלי ההשפעה אינם מעוררים את לבב אחינו שלא יביאו ח"ו אסון עליהם ועל כלל ישראל על ידי אכילות נבילות וספיקי מ"א, כמבואר ברמב"ם ושו"ת דברי חיים הנ"ל.

ואסיים בדברי הקדוש מוה"ר שלמה קלוגר זי"ע בספרו שו"ת טוב טעם ודעת וזל"ק: ללמד דעת לדורות אולי יזדמן עוד מעשה כזה ידעו איך להתנהג ולקיים 'החכמה תחיה בעליה' (קהלת ז, יב) בשני עולמות, והלואי כד שכיבנא יפוק לקדמנא זכות זה מה שביערת הרעה הזה מן העולם, וכן יאבדו כל אויביך ד', ועלינו יערה רוח הבורא אמן. [דברים הללו ככתבם וכלשונם נעתקו משו"ת טוטו"ד (ח"א בפתחי שערים דף ג ע"ג) שכתב הגאון שר התורה מהרש"ק זצ"ל, אודות השוחט רע מעללים מק"ק בארדיטשוב שזכה להרחיקו ולהעבירו].

על כן סוף דבר הכל נשמע, אשרי חלקם ועמלם לאלו שעומדים ונזהרים להגן ולשמור את ביתם במאכלות אסורות, ושומרים את נפשם ואת ילדיהם ממכשולים בעניני מאכלות אסורות, וה' הטוב יהיה בעזרם לזכות את הרבים, ויהא רעוא משמיא שיאריכו ימים ושנים ומתוך נחת והרחבה, ובזכות זה תתקרב גאולתינו ופדות נפשינו ונזכה מהרה לרגלי מבשר משמיע "שלום" על הרי "יהודה" וערבה לד' מנחת "יהודה" מנחת "שי" - בביאת גואל צדק בב"א.

פרק ד

החנוכה של הגאולה

יהודים! אל תחשבו שתנצלו מיום ה' הגדול והנורא, יום הדין, על אף שבא מסר ישר מן השמיים והזהיר שרק מי שיעשה תשובה שלמה, ויעסוק בתורה וגמילות חסדים - ישרוד את חבלי משיח, מלחמת העולם השלישית, וגוג ומגוג, ואתם הכחשתם זאת, ואמרתם: "שקר ענה בפיו, לא היה ולא נברא, אפשר להמשיך את החיים כרגיל". אבל יש חנוכה של לעתיד לבוא, שעליו נאמר "בעת היה אחפש את ירושלים בנרות" להוציא את כל הרשעים.... האומרים לא ירע ה'...

פרקי דרבי אליעזר: ...שבע חנוכות ברא הקב"ה, שש מהם חניך, ואחת שמורה לדורות... (פרק יח).

אחפש את ירושלים בנרות

בפסיקתא רבתי פיסקא ח, מובא פסוק זה בהקשר להדלקת נרות חנוכה, והביאור שם הוא על חיפוש החמץ באור לארבעה עשר בניסן, שאין בודקים לא לאור הלבנה ולא לאור החמה, אלא לאור הנר, כך עתיד הקדוש ברוך הוא לבער את העבודה זרה מארצינו.

ולמה מדליק נרות בחנוכה, אלא בשעה שניצחו בניו של חשמונאי כהן גדול למלכות יון, שנאמר ועוררת בניך ציון על בניך יון (זכריה ט' י"ג), נכנסו לבית המקדש מצאו שם שמונה שפודין של ברזל וקבעו אותם והדליקו בתוכם נרות. ולמה קורין את ההלל, מפני שכתוב א-ל ה' ויאר לנו וגו' (תהלים קי"ח)... שבע חנוכות הם, חנוכת שמים וארץ... ויתן אותם אלקים ברקיע השמים להאיר, וחנוכת החומה, שנאמר ובחנוכת חומת ירושלים (נחמיה י"ב), וחנוכת עולי גולה, שנאמר והקריבו לבית אלקינו דנא וגו' (עזרא ו' י"ז), וחנוכת כהנים זו שאנו מדליקין, וחנוכת עולם הבא, שנאמר אחפש את ירושלים בנרות (צפניה א'), וחנוכת הנשיאים, וחנוכת המקדש מה שקראו בענין מזמור שיר חנוכת הבית לדוד. (פסיקתא פרשה ב)

צפניה פרק א:

(א) דְּבַר ה' אֲשֶׁר הָיָה אֶל צְפַנְיָה בֶּן כּוּשִׁי בֶּן גְּדַלְיָה בֶּן אֲמַרְיָה בֶּן חִזְקְיָה בִּימֵי יֵאֱשִׁיהוּ בֶּן אֲמוֹן מֶלֶךְ יְהוּדָה: (ב) אָסַף אָסַף כָּל מַעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה נְאֻם ה': (א)

אָסַף אָדָם וּבִהְמָה אָסַף עוֹף הַשָּׁמַיִם וּדְגֵי הַיָּם וְהַמְכַשְׁלוֹת אֶת הַרְשָׁעִים וְהִכְרַתִּי אֶת הָאָדָם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה נְאֻם ה' (ה) וְנִטִּיתִי יָדַי עַל יְהוּדָה וְעַל כָּל יוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַם וְהִכְרַתִּי מִן הַמָּקוֹם הַזֶּה אֶת שְׂאֵר הַבְּעַל אֶת שֵׁם הַכְּמָרִים עִם הַכְּהֻנִּים: (ו) וְאֶת הַמְשַׁתְּחוּיִם עַל הַגְּגוֹת לְצַבֵּא הַשָּׁמַיִם וְאֶת הַמְשַׁתְּחוּיִם הַנִּשְׁבָּעִים לַיהוָה וְהַנִּשְׁבָּעִים בְּמִלְכָם: (ז) וְאֶת הַנְּסוּגִים מֵאַחֲרֵי ה' וְאֲשֶׁר לֹא בִקְשׁוּ אֶת ה' וְלֹא דָרְשׁוּהוּ: (ח) הִס מִפְּנֵי אֲדֹנָי יְהוִה כִּי קָרוֹב יוֹם ה' כִּי הִכִּין ה' זִבְחַת הַקֹּדֶשׁ קִרְאִיו: (ט) וְהָיָה בַיּוֹם זִבְחַת ה' וּפְקַדְתִּי עַל הַשָּׂרִים וְעַל בְּנֵי הַמִּלְחָמָה וְעַל כָּל הַלְּבָשִׁים מְלִבוּשׁ נְכָרִי: (י) וּפְקַדְתִּי עַל כָּל הַדּוֹלְגַת עַל הַמִּפְתָּן בַּיּוֹם הַהוּא הַמְּמַלְאִים בֵּית אֲדֹנֵיהֶם חֶמְס וּמְרָמָה: (יא) וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא נְאֻם ה' קוֹל צְעָקָה מִשְׁעַר הַדְּגִים וְיִלְלָה מִן הַמִּשְׁנָה וְשֹׁכֵר גְּדוֹל מִהַגְּבָעוֹת: (יב) הִילִילוּ יוֹשְׁבֵי הַמִּכְתָּשׁ כִּי נִדְמָה כָּל עִם כְּנֻעַן נִכְרַתוּ כָּל נְטִילֵי כֶסֶף: (יג) וְהָיָה בַּעַת הַהִיא אַחֲפָשׁ אֶת יְרוּשָׁלַם בְּנֹרוֹת וּפְקַדְתִּי עַל הָאֲנָשִׁים הַקְּפָאִים עַל שְׁמֵרֵיהֶם הָאֲמָרִים בְּלִבָּכֶם לֹא יִיטִיב ה' וְלֹא יִרְעֶה:

פירש רד"ק: צפניה (א, ב): והיה בעת ההיא אחפש את ירושלם בנרות - מו שמחפש אדם הדבר בנר שהוא חופש יפה כן אחפש את ירושלם לבער כל הפושעים שבה. וכן אמר: נר אלהים נשמת אדם חופש כל חדרי בטן. ותרגם יונתן: אפקד בלושין ויבלשון ית ירושלם כמו שמבלשין בנברשתא.

הקופאים על שמריהם - שהם שקטים בבתיהם על מזונם, כמו היין שהוא שקט על שמריו הדבר השוכן ומקובץ ביחד כמו המים הקופאים והחלב הקופא נקרא קפאון, שהוא עומד ואינו נע. ותרגם יונתן: דשלן שליוא על נכסיהון.

(יד) וְהָיָה חֵילֶם לְמִשְׁפָּה וּבְתִיבָהּ לְשִׁמְמָה וּבְנֵי בָתִּים וְלֹא יִשְׁבוּ וְנִטְעוּ כְרָמִים וְלֹא יִשְׁתּוּ אֶת יַיִנָם: (טו) קָרוֹב יוֹם ה' הַגְּדוֹל קָרוֹב וּמֵהָר מָאֵד קוֹל יוֹם ה' מֵר צִרַח שֵׁם גְּבוּר: (טז) יוֹם עֵבְרָה הַיּוֹם הַהוּא יוֹם צָרָה וּמִצּוּקָה יוֹם שְׂאָה וּמִשׂוּאָה יוֹם חֲשָׁךְ וְאֶפְלָה יוֹם עֲנָן וְעֶרְפֶּל: (יז) יוֹם שׁוֹפָר וּתְרוּעָה עַל הָעָרִים הַבְּצֻרוֹת וְעַל הַפְּנוֹת הַגְּבוּהוֹת: (יח) וְהִצַּרְתִּי לְאָדָם וְהִלְכּוּ כַּעֲוָרִים כִּי לַיהוָה חֲטָאוּ וְשָׁפַךְ דָּמָם כַּעֲפָר וּלְחֶמֶם כַּגִּלְלִים: (יט) גַּם כֶּסֶפָם גַּם זָהָבָם לֹא יוּכַל לְהַצִּילֵם בַּיּוֹם עֵבְרַת ה' וּבְאֵשׁ קִנְאָתוֹ תֹאכַל כָּל הָאָרֶץ כִּי כָלָה אֵךְ גְּבַהְלָה יַעֲשֶׂה אֶת כָּל יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: (כ)

צפניה פרק א (א) דבר ה' אשר היה אל צפניה בן כושי בן גדליה בן אמריה בן חזקיה בימי יאשיהו בן אמון מלך יהודה: מצודת דוד דבר ה'. ר"ל זהו

דבר ה' אשר היה וגו': (מצודת דוד) (ב) אָסַף אָסַף כָּל מַעַל פְּנֵי הָאָדָמָה נָאֵם ה': רש"י אסוף אסף. לשון כליון כמו (שופטים יח) ואספת את נפשך דמיכה ואל"ף חסרה בתיבה שנייה שהרי היה לו לכתוב אאסוף אבל יש כאלה הרבה כמו לא יהל שם ערבי (ישעיה יג) שהוא כמו לא יאהל: (רש"י) מצודת דוד אסוף. אכלה כל מעל אדמת ישראל: (מצודת דוד) מצודת ציון אסוף אסף. ענין כליון כמו ואספת את נפשך (שופטים יח) והיה ראוי לומר אסף אאסף ותחס' האל"ף: (מצודת ציון) (ג) אָסַף אָדָם וּבִהְמָה אָסַף עוֹף הַשָּׁמַיִם וְדָגֵי הַיָּם וְהַמְכַשְׁלוֹת אֶת הַרְשָׁעִים וְהַכְרַתִּי אֶת הָאָדָם מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה נָאֵם ה': רש"י והמכשלות את הרשעים. הם העכו"ם: (רש"י) מצודת דוד אסף אדם. עתה יפרש את מי יכלה: והמכשלות. ר"ל התחבולות מה שהרשעים מכשילים בהם את הבריות יאבדו הם עם הרשעים: והכרתי וגו'. כפל הדבר להפלט הענין: (מצודת דוד) מצודת ציון את הרשעים. עם הרשעים: (מצודת ציון) (ד) וְנָטִיתִי יָדִי עַל יְהוּדָה וְעַל כָּל יוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַם וְהַכְרַתִּי מִן הַמָּקוֹם הַזֶּה אֶת שָׂאֵר הַבְּעַל אֶת שֵׁם הַכְּמָרִים עִם הַכְּהֻנִּים: רש"י את שאר הבעל. שלא תהא שארית לזכרונו: הכמרים עם הכהנים. פלחיהון עם כומריהם: (רש"י) מצודת דוד ונטיתי ידי וגו'. להכות בהם: את שאר הבעל. ר"ל אף שארית מה לא יהיה: (מצודת דוד) מצודת ציון שאר. שיר: הכמרים. כן יקראו כהני עבודת כוכבים וכן וכמריו עליו יגילו (הושע י): הכהנים. הם מין אחר מתחלפים בלבושיהם: (מצודת ציון) (ה) וְאֶת הַמְשַׁתְּחוּיִם עַל הַגְּגוֹת לְצַבָּא הַשָּׁמַיִם וְאֶת הַמְשַׁתְּחוּיִם הַנִּשְׁבָּעִים לַיהוָה וְהַנִּשְׁבָּעִים בְּמַלְכָם: רש"י ואת הנשבעים לה'. וחוזרים ונשבעים במלכם בעכו"ם שלהם עושין עכו"ם עיקר לומר אם אין אתה מאמין בשבועת ה' הריני נשבע לך בעכו"ם: (רש"י) מצודת דוד על הגגות. דרכם היה לעלות על הגגות להשתחות שמה לצבא השמים: ואת המשתחווים וגו'. ר"ל גם הצדיקים יכרתו: והנשבעים במלכם. הם האנשים שאינם משתחווים לא לה' ולא לצבא השמים שאין בהם אמונה כלל וכאשר ישבעו נשבעים במלכם כי לבד ממנו יראו ויפחדו וגם המה יאספו: (מצודת דוד) (ו) וְאֶת הַנְּסוּגִים מֵאַחֲרֵי ה' וְאֲשֶׁר לֹא בִקְשׂוּ אֶת ה' וְלֹא דָרְשׁוּהוּ: מצודת דוד ואת הנסוגים וגו'. ר"ל אותם שבתחלה האמינו בה' ולאח"כ פרשו ממנו: ואשר לא בקשו. הם האנשים אשר מעולם לא בקשו את ה': (מצודת דוד) מצודת ציון הנסוגים. ענין החזרה לאחור כמו ולא נסוג ממך (תהלים פ): (מצודת ציון) (ז) הִסּוּ מִפְּנֵי אֲדֹנָי ה' כִּי קָרוֹב יוֹם ה' כִּי הִכִּין ה' זֶבַח הַקֹּדֶשׁ קִרְאִיו: רש"י הקדיש קראיו. זימן חיילותיו ליום מועד: (רש"י) מצודת דוד הִסּוּ מִפְּנֵי

אד'. שתקו מפני ה' לבל תאמרו יארכו הימים כי לא כן הוא כי קרוב יום הגמול הבא מה' כי כבר הכין ה' לכם את הזביחה והזמין את הקרואים לסעודה הם חיות היער ועוף השמים שיאכלו בשר נבלת ההרוגים: (מצודת דוד) מצודת ציון הס. ענין שתיקה כמו ויהס כלב (במדבר יג): הקדיש. ענין הזמנה כמו קדשו קהל (יואל ט): קרואיו. המזומנים לסעודה וכן בראש הקרואים (ש"א ט): (מצודת ציון) ה) וְהָיָה בַיּוֹם זָבַח ה' וּפְקַדְתִּי עַל הַשָּׂרִים וְעַל בְּנֵי הַמְּלָךְ וְעַל כָּל הַלְבָשִׁים מְלָבוּשׁ נְכָרִי: רש"י מלבוש נכרי. תכשיטי עכו"ם: (רש"י) מצודת דוד ופקדתי. אשגיה להביא גמול על השרים וגו': מלבוש נכרי. דרך החשובים היה ללבוש מלבוש שהוא זר ומשונה ממלבושי יתר העם: (מצודת דוד) מצודת ציון ופקדתי. ענין השגחה: נכרי. ענין זרות: (מצודת ציון) ט) וּפְקַדְתִּי עַל כָּל הַדּוֹלֵג עַל הַמִּפְתָּן בַּיּוֹם הַהוּא הַמְּמַלְאִים בֵּית אֲדֹנֵיהֶם חֶמְס וּמְרָמָה: רש"י הדולג על המפתן. ת"י דמהלכין בנימוסי פלשתאי, שלא היו דורכים על מפתן דגון שנא' על כן לא ידרכו כהני דגון וגו' (שמואל א ה): (רש"י) מצודת דוד על וגו'. הם עבדי המושלים אשר ידלגו במהירות רב על מפתן פתחי העם לעשוק ולגזול חמס ומרמה ר"ל עושר הבא בחמס ובמרמה: (מצודת דוד) מצודת ציון הדולג. ענין קפיצה: המפתן. אסקופה כמו מתחת מפתן הבית (יחזקאל מז): חמס. עושק: (מצודת ציון) י) וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא נָאֵם ה' קוֹל צְעָקָה מִשְׁעַר הַדְּגִים וַיִּלְלָה מִן הַמִּשְׁנָה וְשָׁבַר גְּדוֹל מֵהַגְּבְעוֹת: רש"י משער הדגים. ת"י מתרע נוניא ושער היה בירושלים וכך שמו: מן המשנה. משער העופות שהוא שני לו: (רש"י) מצודת דוד משער הדגים. יהיה נשמע משער הדגים כן היה שם השער: ויללה. קול יללה יהיה נשמע מן המשנה ושבר גדול ישמע מן הגבעות אשר הם סביבות ירושלים: (מצודת דוד) מצודת ציון המשנה. מל' שנים ור"ל בין שתי החומות שהיא משנה לעיר וכן והיא יושבת בירושלים במשנה (מ"ב כב): (מצודת ציון) יא) הִילָלוּ יִשְׁבֵּי הַמִּכְתָּשׁ פִּי נְדָמָה כָּל עַם פְּנֵעַן נְכָרְתוּ כָּל גְּטִילֵי כֶסֶף: (רש"י) יושבי המכתש. נחלא דקדרון שעמוקה כמכתשת זה ת"י ומדרש אגדה משער הדגים זו עכו הנתונה בחיקו של הים ששם נצודים דגים הרבה: מן המשנה. לוד שהיא משנה לירושלים: מהגבעות. זו צפורי שיושבת בראשי ההרים כצפור: יושבי המכתש. זו טבריא שעמוקה מכל ארץ ישראל: כי נדמה כל עם כנען. ת"י ארי אתר כל עמא דדמי עובדיהון לעובדי עמא דארעא דכנען: כל גטילי כסף. כל עתירי נכסיה טעוני משא כסף וזהב כמו (משלי כז) כובד האבן ונטל החול ל' משא: (רש"י) מצודת דוד כי נדמה. כי נכרת כל עדת התגרים וכל

נושאי משא הכתף הם עשירי העם: (מצודת דוד) מצודת ציון היללו. מל' יללה: המכתש. שם מקום בירושלים עמוקה ככלי המכתשת שדוכין בה בשמים: נדמה. ענין כריתה כמו ער מואב נדמה (ישעיה טו): עם כנען. ר"ל עדת התגרים כמו כנען בידו מאזני מרמה (הושע יב): נטילי. ענין משא כמו ונטל החול (משלי כו): (מצודת ציון) יב) וְהָיָה בַעֲת הַהִיא אַחֲפֵשׁ אֶת יְרוּשָׁלַם בַּנְרוֹת וּפְקֻדָתַי עַל הָאֲנָשִׁים הַקְּפָאִים עַל שְׁמָרֵיהֶם הָאֲמָרִים בְּלִבְכֶם לֹא יִיטִיב ה' וְלֹא יִרַע: רש"י אחפש את ירושלים בנרות. אדקדק בעונותיהם: הקופאים. הצפים על שמריהם ויצף הברזל (מלכים ב ו) מתרגמינן וקפא פרזלא: האומרים בלבכם לא ייטיב ה'. לעושי רצונו: ולא ירע. לעוברי רצונו: (רש"י) מצודת דוד אחפש וגו'. לבל יסתיר מי מפני והוא ענין מליצה לומר לא השאיר מי מהם: ופקדתי. אשגיח להביא גמול על האנשים היושבים שקט ושאנן כיין הצף על שמריו שאינו מפיג טעם כלומר לא בא להם שום מחסור ומרוב כל מבעטים במקום ואומרים בלבכם לא ייטיב ה' לצדיקים ולא יעשה רע להרשעים הכל לפי המקרה: (מצודת דוד) מצודת ציון אחפש. ענין בקור ודרישה כמו תמנו חפש מחפש (תהלים סד): הקופאים. הצפים ממעל כי ויצף הברזל (מ"ב ו) תרגומו וקפא פרזלא: שמריהם. הוא עכירת המשקה הנופל לשולי הכלי כמו ושקט הוא אל שמריו (ירמיה מח): ירע. מלשון רעה: (מצודת ציון) יג) וְהָיָה חֵילֶם לְמִשְׁפָּה וּבְתֵיהֶם לְשִׁמְמָה וּבָנָו בְּתִים וְלֹא יִשְׁבוּ וְנָטְעוּ כְרָמִים וְלֹא יִשְׁתּוּ אֶת יַיִנָם: מצודת דוד והיה חילם למשסה. לכן יהיה עשרם למדרס רגלי האויב ובתיהם יהיו שממה כי יגלו מהם: ובנו בתים. הם יטריחו בבניין כי יבנו בתים אבל לא ישבו בהם כי יגלו מארצם וכן ונטעו כרמים וגו': (מצודת דוד) מצודת ציון חילם. עשרם כמו ישא את חיל דמשק (ישעיה ח): למשסה. ענין רמיסה כמו למשסה ואין אומר השב (שם מב): (מצודת ציון) יד) קרוב יום ה' הגדול קרוב ומהר מאד קול יום ה' מר צרַח שם גבור: רש"י מר צורח שם גבור. הגבור יצרח שם בקול מר: (רש"י) מצודת דוד קרוב יום ה' הגדול. יום הגמול הגדול הבא מה' קרוב הוא ומאד מהר יבוא: קול יום ה'. ר"ל הקול של יום ה' תהיה גדול כ"כ עד שאפילו הגבור ימם לבבו וישאג במלחמה קול מר: (מצודת דוד) מצודת ציון צורח. ענין שאגת קול גדול כמו יריע אף יצריח (, שם): (מצודת ציון) טו) יום עֲבָרָה הַיּוֹם הַהוּא יוֹם צָרָה וּמְצוּקָה יוֹם שְׂאָה וּמְשׂוּאָה יוֹם חֲשָׁךְ וְאַפְלָה יוֹם עָנָן וְעֶרְפֶּל: רש"י יום שואה. לשון שממון: ומשואה. שממון יותר: (רש"י) מצודת דוד יום עברה. זה היום יהיה יום עברה כי המקום ישלח בהם עברה וזעם: (מצודת דוד) מצודת ציון

עברה. ענין כעס: ומצוקה. עניינו כמו צרה וכן בארץ צרה וצוקה (שם ל) וכפל המלה בשמות נרדפים להפלגות הענין: שואה ומשואה. ענין חושך ושממון כמו אמש שואה ומשואה (איוב ל): וערפל. הוא עב הענן: (מצודת ציון) (טז) יום שופר ותרועה על הערים הבצרות ועל הפנות הגבוהות: מצודת דוד יום שופר ותרועה. אז יהיה נשמע קול שופר מן הכשדים הצרים על הערים הבצורות וגו': (מצודת דוד) מצודת ציון הפנות. הם המגדלים שדרכם לעמוד בפנות וזויות המבצר: (מצודת ציון) (יז) והצרתִי לאדם והלכו פעורים פי ליהנה חטאו ושפך דמם כעפר ולחמם כגללים: רש"י והצרותי לאדם. לישראל הקרויים אדם: ולחומם. בשרם ול' ערבי בשר קורין אל לחם: כגללים. רעי: (רש"י) מצודת דוד והצרותי לאדם. אביא צרה על יושבי ארץ ישראל וילכו כעורים מבלי דעת אנה ימצאו הצלה: כעפר. כמו העפר הנשפך בכל הארץ ובשרם יושלך בכל המקומות כגללי הצואה: (מצודת דוד) מצודת ציון והצרותי. מל' צרה: ולחומם. כן יקרא גם הבשר כמו כי לחמם לנפשם (הושע ט): כגללים. כצואה כמו כגללו לנצח יאבד (איוב ט): (מצודת ציון) (יח) גם כספם גם זהבם לא יוכל להצילם ביום עברת ה' ובאש קנאתו תאכל כל הארץ פי כלה אך נבְהִלָה יַעֲשֶׂה אֶת כָּל יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: (ט) מצודת דוד גם כספם וגו'. לא די שלא יוכלו להציל עצמם בגבורתם כי גם בכספם וזהבם לא יצילו את עצמם בתת שוחד אל הכשדים כי לא יקחו פדיון נפש: ביום עברת ה'. ביום בא עברת ה': כל הארץ. כל יושבי הארץ: כי כלה אך נבהלה יעשה. ר"ל הבהל' יעש' אך כליון אל כל יושבי הארץ ולא ימצאו פדיון בשוחד ממון: (מצודת דוד) מצודת ציון קנאתו. ענין כעס וחמה כמו הם קנאוני בלא אל (דברים לב): תאכל. ענין השחתה: נבהלה. מל' בהלה: (מצודת ציון)

צפניה פרק ב: (א) התקוששו וקושו הגוי לא נכסף: רש"י התקוששו. התלקטו ואספו יחד כמו לקושש קש (שמות ה): וקושו. מעשיכם השוו מעשיכם לדעת קונכם, ורז"ל דרשו קשוט עצמך ואח"כ קשוט אחרים עשו שניהם לשון היקש אדם המשוה עצמו ומישר דרכו: הגוי לא נכסף. ת"י דלא חמד למיתב לאוריינתא: (רש"י) מצודת דוד התקוששו וקושו. חפשו עצמיכם אחר העבירות שבידכם לשוב מהם וגם חפשו עבירת זולתכם להשיב אותם: הגוי לא נכסף. אתם הגוי שאינכם עתה חשוקים לה': (מצודת דוד) מצודת ציון התקוששו וקושו. ענין החפוש והלקיטה היטב כמו לקושש קש (שמות ה): נכסף. ענין חשק וחמוד כמו נכסוף נכספתה (בראשית לא): (מצודת ציון) (ב) בְּטָרָם לְדַת חֶק כְּמֹץ עֵבֶר יוֹם בְּטָרָם לֹא יָבֹא עֲלֵיכֶם חֶרוֹן אֶף יְהִי בְטָרָם לֹא יָבֹא עֲלֵיכֶם יוֹם אֶף יְהִי:

רש"י בטרם לדת חוק. לפני בא הגזירה: כמוץ עבר. הרי זה מקרא קצר כמוץ העובר מלפני רוח וכעשן העובר מלפני השמש וזהו תרגומו של עבר יום כך ת"י תהוון דמן לכמוצא דנשב ביה רוחא וכתננא דעדי מן קדם יומא, נ"א כטולא דעדו וכו' זהו ל' צל: (רש"י) מצודת דוד בטרם לדת חוק. עד לא יולד חוק הגזירה: כמוץ עבר יום. הוא כמו היפך יום כמוץ עבר ומוסב על בטרם לומר בטרם יבא יום שתהיו בו נפזרים לבין הבבליים כמוץ העובר ברוח: בטרם וגו'. חרון אף ה'. הוא חוק הגזירה וכפל הדבר לתוספות אזהרה: יום אף ה'. והוא יום הבא מהפורענות: (מצודת דוד) מצודת ציון חוק. גזירת המקום: כמוץ. היא פסולת התבואה כמו כמוץ יסוער מגורן (הושע יג): (מצודת ציון) (ג) בקשו את יהוה כל ענני הארץ אשר משפטו פעלו בקשו צדק בקשו ענוה אולי תסתרו ביום אף יהוה: מצודת דוד אשר משפטו פעלו. אשר עשו משפט ה': בקשו צדק. ר"ל ואתם יתר העם בקשו מעתה צדק וענוה אולי עי"ז תהיו נסתרים ביום אף ה' ולא יעשה עמכם כלייה בגולה ולאח"ז תשובו לארציכם: (מצודת דוד) מצודת ציון בקשו. ענין דרישה: (מצודת ציון).

המכבים של ימינו

העולם מסוכן ועומד להתפוצץ בעתיד הקרוב. והסכנות הממשיות לכל אדם בעולם הן גדולות מכל הסכנות שהיו בהיסטוריה. הפחד היה צריך להיות גדול ביותר, אבל אנחנו לא תמיד רואים את זה - או לא רוצים לראות את זה.

הרצון לשכוח מכל הסכנות ולחיות בשקט, שולט על רוב העולם. ולכן רוב האנשים נכנסים עמוק לתוך הצעצועים שלהם [עגל הזהב והבלי עוה"ז, שזה התרבות של היוונים], של הגשמיות, כדי לשכוח על ידי ההנאה מהצעצועים את המציאות הקשה ["ויקרא א-דני יקוק צבקות ביום ההוא לבכי ולמספד ולקרח ולחגור שק - והנה ששון ושמחה הרוג בקר ושחוט צאן, אכול בשר ושתות יין... ונגלה באזני ה' צבקות אם יכופר העוון הזה לכם עד תמותון" (ישעיה כב)]. המכבים היו גיבורים גדולים בשדה הקרב, אבל בעיקר הקריבו את עצמם למען הקב"ה, לשם שמים ["על כן נעשה הנס... תחת אשר הערו את נפשם למות על קיום העבודה" (ב"ח או"ח תר"ע)]. הם הקריבו את עצמם למען עם ישראל כדי שהתורה לא תעלם ח"ו, וזו היתה הגבורה [העיקרית] שלהם.

אם אנחנו רוצים להביא משיח מהר [שזה תלוי בנו כנ"ל], גם אנחנו צריכים להקריב את עצמנו, ולעשות מעשים כדי להבטיח את העתיד של היהודים המאמינים. כדי שילמדו תורה כמו שצריך [כמבואר בספר דרך ה' ח"ד פ"ב, וראה ב"ח שולחן ערוך או"ח סימן מז שאופן לימוד התורה של היום גורם סילוק השכינה וחורבן העולם רח"ל], ויחיו חיים של יהודים אמיתיים [בלי עגל הזהב והבלי עוה"ז וראה בהמשך]. למכבים היה יותר קל מאתנו [להביא ישועה לעם ישראל]. האמת היתה יותר ברורה. לנו האמת יותר מטושטשת [ותהי האמת נעדרת וסר מרע משתולל (על הבריות) (ישעיה נט)].

כי אפילו בתוך העולם הסגור של החרדים ביותר, נכנסה התרבות היוונית ההלניסטית ["עגל הזהב"] לתוך לבם של לא מעט חרדים. והמתייוונים החרדיים עדיין לבושים עם פאות, זקן וציציות, מעיל ארוך ושחור ולפעמים פסים [מעיל ירושלמי, "קפטן"], ולא מכירים שהם מתייוונים.

זה ההבדל: בזמן המכבים, ראו ברור מי הם המתייוונים. אבל היום, לא תמיד זה מתגלה בחיצוניות, בלבוש. אדם יכול להראות כלפי חוץ כמו יהודי מאמין "קיצוני", אבל בלב ובשכל הוא יכול להתעניין בדברים כמו פסיכולוגיה, כל מיני צעצועי גשמיות כמו: DVD PLAYER, כמו מחשבים, כמו אינטרנט, כמו כל מיני פלפונים עם מצלמות, סרטים וכו'.

ואפילו אלה שהם לא עושים את זה, והדברים האלה לא כל כך מעניינים אותם, יכול להיות להם נשים שלא לבושות בצניעות, שעסוקות עם כל מיני דברים שטחיים וטיפשיים - ועדיין הם נחשבים כאילו לחרדים ביותר.

בזמן המכבים, היהודים הקריבו את עצמם [על המשך קיום העבודה כנ"ל]. ברחו למערות עם המשפחות שלהם, ונלחמו נגד העולם הזה, מלחמה נגד תרבות יוון הרשעה. אבל היום הבלכול כל כך גדול, שהאדם לא מוצא את האמת [וזה מסימני של הדור שבן דוד בא (סנהדרין צא)].

כאשר מתתיהו כהן גדול, האבא של החשמונאים, הרג לפני כולם יהודי שהקריב חזיר על המזבח, ומעשה זה הביא את המצב להיות ברור לכל מאמין. נהייתה בהירות, ללא ספק, איפה הטוב ואיפה הרע.

זה מה שחסר לנו היום: אין לנו כהן גדול שיעשה מעשה החלטי כמו מתתיהו, ולכן אנחנו לרוב מבולבלים מאד [בין טוב לרע].

אך בעתיד הקרוב ביותר, יהיו מלחמות גדולות, והכל יהיה ברור. המלחמה הרוחנית כבר התחילה מזמן, והתחלה של המלחמה הסופית העולמית כבר

מורגשת היטב. באמריקה ובאירופה האנטישמיות כבר חוגגת. היהודים שתמיד הרגישו כל כך נוח במקומם, מתחילים להרגיש שהקרקה בוערת מתחתם. ובכל העולם אנטישמיות גדולה, ויהודי ששכח שהוא יהודי מקבל תזכורת עכשיו שהוא יהודי - אם הוא רוצה או לא.

ה' יביא על העולם הרס עצום ["והיה בכל הארץ נאם ה' פי שנים בה יכרתו יגועו" (זכריה ג)], ויהיה ברור שרק ריבוננו של עולם שולט [שגילוי יחוד ה' זה מטרת הבריאה "ודבר זה נזכר פעמים אין מספר בדברי הנביאים ע"ה" (דעת תבונות לה, וע"ש ביאור כל הענין)], והוא עושה את המלחמות עבור הכמות הקטנה של היהודים האמיתיים, כדי שיראו כל יושבי תבל איך מן השמים כל הרע בעולם נמחק.

אז לא יהיה ספק ליהודים, ולכמה חסידי אומות העולם, שיש לנו ריבוננו של עולם שברא את הכל ואין עוד מלבדו [ראה בדע"ת שם הרבה פסוקים על זה]. המשיח יתגלה, ובית המקדש השלישי ירד מן השמים [ראה תיקוני זהר כז]. ושוב נקריב קורבנות [רמב"ם, מלכים פ"א ה"א].

הכל יהיה ברור בלי ספק, והקב"ה יחזיר אותנו למצב של אדם הראשון לפני החטא, ונקבל את השבת [אלף השביעי] בטהרה ובשלמות בעז"ה [ראה כללים ראשונים אות ט']. אנחנו עומדים לפני זמנים קשים ביותר ["אם אין עושין תשובה... הקב"ה מעמיד להן מלך שגזרותיו קשות כהמן וישראל עושין תשובה" (סנהדרין צז)], וזה כבר התחיל ויפגע בכל העולם.

[הכלל בצרות של זמננו, הסביר רב סעדיה גאון ז"ל "לא יתכן שתהיה הישועה ואנחנו חוטאים. שהוא (ה) הגלנו מפני חטאינו... (א) ישיבנו קודם שנתקן, יהיה זה (הגלות) בשוא. אלא קדמונינו ז"ל קבלו שתקראנה אותנו צרות רבות ורעות, שנבחר בעבורם התשובה ונהיה ראויים להגאל" (אמונות ודעות, מאמר ח' פ"ה)]. הצדיקים, שהם אלה שבוטחים בה' בלבד, ישרדו ["והשארתי בקרבך עם עני ודל וחסו בשם ה'" (צפניה ג)].

יהודים שסוגרים עצמם בתוך הד' אמות שלהם בתוך גטאות, הם ישרדו ["לך עמי בא בחדריך וסגר דלתיך בעדך, חבי כמעט רגע עד יעבור זעם" (ישעיה כז)].

יהודים שרואים ברור את השקר ובורחים ממנו, הם ישרדו ["צינה וסוחרה אמיתו" (תהילים צא)].

יהודים צנועים עובדי ה', שלא מדברים לשון הרע, ולא מוציאים שם רע וכו' הם ישרדו ["והשארתי בקרבך עם עני ודל... שארית ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב וגו'"] (צפניה ג).

יהודים שנופלים לפעמים במצוות, אבל קמים שוב ומשתדלים מאד לחזור בתשובה ובוטחים כל הזמן בקב"ה, הם ישרדו ["שבע יפול צדיק וקם" (משלי כד)].

אבל רוב היהודים היום לא יודעים את ההבדל בין שקר לאמת.

רוב היהודים היום הם ערב רב [האר"י ז"ל אמר כבר על דורו, לפני כארבע מאות שנה, שרוב היהודים הם מן הערב רב (ליקוטי תורה, פרשת ואתחנן), ובנוסף כבר אמר הגר"א ז"ל: "הדורות מתמעטין והולכין והערב רב מתגברין" (אבן שלמה פי"א ע"ש כל הענין)].

רוב היהודים היום שקועים בעולם הזה הגשמי, עולם השקר [שזה הדרך, ה"תרבות", של הערב].

אבל כמו בחנוכה שהמעטים נצחו את הרבים [תפילת על הנסים], אנחנו, היהודים שמחזיקים חזק בחבל שקושר אותנו לקב"ה, אנחנו שרואים אמת, ורוצים רק אמת, חייבים לסגור עיניים ולהסתכל למעלה. לא שמאלה ולא ימינה ולא למטה, רק למעלה לה', ואז כל ההרס שיבוא לעולם בעתיד הקרוב ביותר ["והיה בכל הארץ נאם ה' פי שנים בה יכרתו יגועו" (זכריה יא)], לא ישפיע עלינו.

זה המצב של העולם ברגע זה. אבל בעתיד הקרוב ביותר העולם יגיע לבלבול [והסתר פנים] עוד יותר גדול מהיום. הכסף, המטבעות שידועים היום, יפלו ["גם כספם גם זהבם לא יוכל להצילם ביום עברת ה" (צפניה א)]. רשעים גדולים מכל מיני מקומות ינסו להשתלט על העולם. כל הרשעות שהיתה קיימת מתחילת העולם הזה, מהנחש ועד היום הזה, הכל חוזר שוב.

הם ילחמו אחד נגד השני, כל אחד מהם ירצה לשלוט על העולם, אך הם כולם יהרגו, יעלמו, וישארו רק היהודים האמיתיים שאין להם שום קשר לערב רב [ראה אבות דרבי נתן פ"ל ג, ורבינו יונה אבות פ"א מ"ז], ועוד כמה גוים צדיקי עולם, רק הם ישארו.

[וזה כולל גם הערב רב ה"חרדיי": "נראה בעליל שהרבנים והחסידים והבעלי בתים שבדור, המה בעוה"ר רובן מערב רב" (דברי חיים עה"ת, השמטות לפרשת ויקהל

וכה"ג בשולחן הטהור עמ' עד ועוד), וכנ"ל שאמר האר"י ז"ל על דורו - שכולם היו שומרי תו"מ - שרובם מהערב רב].

מעט יחסית, יקבלו פני משיח צדקנו [לפי הזכויות של כל אחד, ויתכן שיזכו אפילו פחות מביציאת מצרים: "מסורת קבלה בידינו כי באותו יום כשיבוא המשיח עם קיבוץ גליות לארץ ישראל, באותו יום ימצא בארץ ישראל שבעת אלפים מבני ישראל" (חסד לאברהם, מעין ג, נהר כב)].

בסוף המלחמות הקב"ה בעצמו יגלה את כוחו [שגילוי יחודו ית' זה מטרת הבריאה: "כשנשיב אל לבנו כל סדרי מעשיו ית', כל המעשה הגדול אשר עשה מני שים אדם עלי ארץ, וכל אשר הבטיח לנו לעשות על ידי נביאיו הקדושים, הנה מה שמתברר לנו מכל זה בירור גמור, הוא עוצם יחודו יתברך" (דעת תבונות לד, וע"ש כל הענין)].

והוא יתברך יחסל לגמרי את הרע ["בילע המוות לנצח" (ישעיה כד)], ובנסים גדולים ישאיר את היהודים הטובים האמיתיים ["ולא יאמרו עוד חי ה' אשר העלה את בני ישראל ממצרים, כי אם חי ה' אשר העלה את בני ישראל מארץ צפון ומכל הארצות" (ירמיה טז)].

ואז נזרוק לגמרי את הרע שבתוכנו [יושלם תיקון חטא אדם הראשון], ואז נחזור להיות במצב שבו היה אדם הראשון לפני שחטא [ראה רמב"ן ויקרא כו ו]. ואז סוף סוף נקבל את השבת [אלף השביעי ועולם הבא] שהפסיד אדם הראשון.

אנחנו, החרדים, אשמים כי השאיפה לגשמיות, להנאות העולם הזה, הפך להיות מעל ומעבר לכל גבול. ומי שמתנגד הוא משוגע, הוא קיצוני, הוא לא נורמלי, אוי לנו. אוי לחרדים שכביכול מחזיקים את דגל ה', אוי לנו. ברוך השם יש יהודים בודדים שבאמת משתדלים לסגור את עצמם מאחרי קיר רוחני, כדי שלא להרגיש את הלכלוך והטמטום אפילו של הרחוב החרדי. לפעמים מצליחים יותר ולפעמים פחות, אבל משתדלים, ובזכות ההשתדלות הזאת, אפילו אם היא לא מושלמת, כי בדור שלנו זה דבר קשה ביותר לעשות, כשכל הסביבה נגד, ומסתכלים על הנשים שמשתדלות להיות כמו פעם, יהודים טובים אמיתיים כמו פעם, קרובים לקב"ה, וכל הסביבה צוחקת, ואומרים שהן משוגעות, אבל הנשים האלה, והבעלים התומכים והמעודדים שלהם, הם הגיבורים של הדור. (בזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו ממצרים ובזכות נשים צדקניות עתידיים להיגאל).

והיהודים, הכביכול חרדים, הלבושים פחות או יותר כמו יהודים, אך נשותיהם בדרך כלל לא כל כך לבושות כמו יהודיות, עם פאות מאד מפוארות, וגם אם לא כל כך מפוארות, נראות כמו גליות ראש, חצאיות מידי צרות כמו הגויות, עם הרגשה של חופש כשהולכות לעבודה במשרדים מעורבים וכו'. והילדים הרבה פעמים באים הביתה, אמא לא בבית, אמא בעבודה, וגם אם האבא לומד, נכנסת הגויות לבית הזה. והיהודים האמיתיים יודעים שזה שקר, והיהודים הלא אמיתיים לא יודעים שזה שקר.

וליהודים שהם ערב רב, שלפי הדין הם יהודים, אבל בהתנהגות לא, הם עדיין רוקדים מסביב לעגל הזהב, תזהרו, כי גם הסוף שלכם לא יהיה טוב בכלל.

וליהודים האמיתיים, החרדים, הדתיים לאומיים, ואלה שעדיין חילוניים היום, תחזרו לקב"ה, תחזרו עכשיו, כי אין זמן, והסוף קרוב, וכבר אפשר לראות שאין עוד מלבדו, כבר אפשר לראות את השקר ברור, תחזרו לאמת, תחזרו לאמת, הסוף כבר מגיע.

והעיקר לא לפחד כלל, כי כמו שהיה במדבר, ה' דואג וידאג לכל הצרכים שלנו, מקום מגורים, אוכל, בגדים, וכל דבר גשמי ורוחני שאנו זקוקים לו. ליהודים האמיתיים שבוטחים בקב"ה, אין מה לפחד כלל, מי שאמר לשמן וידלוק הוא יאמר לחומץ וידלוק. (תענית, כה.).

ואני סובל מאד בתוך הבלבול הנורא של הדור שלנו. לא היה כזה דבר מששת ימי בראשית. תמיד אמנם היה שקר, מהרגע שאדם וחווה הכניסו את היצה"ר פנימה לתוך האדם. אבל שקר כל כך גדול, כל כך ברור מעל פני השטח - לא היה אף פעם. כל אדם נורמלי מתבלבל מאד, ולא מוצא את הדרך. הוא הולך בדרך מסוימת והוא בטוח שהוא בדרך הנכונה, ופתאום הכל משתנה. כל דבר שהוא נשען על זה פתאום מגלה את עצמו כשקר מוחלט. והאדם מסתובב בבלבול מוחלט, מסתובב כאילו בחלום, כאילו איבד את כל היכולת שלו לפעול נגד איום כל כך ברור. ובמקום לראות את האמת, ולהתנגד לשקר שמאיים על החיים שלו - הוא פשוט ממשיך עם השקר לתהום. הוא לא יודע מה לעשות, הוא לא יודע לחפש אמת, לא יודע לעשות תשובה, לא יודע איך להתקרב להקב"ה.

ובכל יום המצב נהיה יותר ויותר גרוע. בכל יום היהודים, וגם הגוים, מתרחקים מהדבר היחיד שיכול להציל אותם, וזה - הקב"ה. ברוך ה', יש

יהודים שמושכים לכיוון השני, לכיוון הקב"ה, אבל הם מעטים מאד, מה אפשר לומר, כמה אפשר לבכות.

כל לילה אני בוכה ובוכה על עם ישראל, אני יושב ובוכה. אני מרגיש שכאילו יש עלי שק ואפר, ומסביבי שלולית של דמעות. מה אפשר לומר, מה אפשר להגיד לעם ישראל כדי שהיהודים יגיעו לאמת. מסתובבים לרוב כמו שיכורים שבמקום להפסיק לשנות, במקום להפסיק להשתולל בשכרות שלהם, הם מעדיפים להמשיך את השתיה, ואת הבריחה מן האמת. והיהודים לא מבינים ולא רוצים להבין שאנחנו מגיעים עכשיו ליום-הדין האחרון לפני הגאולה, ויום הדין הזה כל כך קרוב. ומי שרוצה לראות את האמת יכול כבר לראות את זה ולחוש את זה, ולהבין שזו עובדה ברורה.

הגוים רצים אחרי הזנבות שלהם ולא מתקדמים בכלל, ואותם מעט הגויים שרואים קצת את האמת ומאמינים שיש בורא לעולם, אף אחד לא שומע אותם, או מעטים שומעים אותם אפילו שהם ברדיו או באינטרנט או בטלוויזיה, לא משנה.

והרבה מהם שכביכול 'לוחמים נגד השקר' הם בעצמם שקר. ואי אפשר להאמין. ואי אפשר לדעת מי שייך למה.

ובין היהודים, כביכול הצדיק ביותר, לפחות בעיני הרבה מאד מהאנשים, יכול להיות 'עמלק' שמוביל את היהודים לכיוון הלא נכון. אז למי ללכת לבקש, לשאול איך מגיעים לאמת? אין. אין את מי לשאול, ואין מי שיכוון.

ולכן כל יהודי ויהודי חייב לשבת על הריצפה, עם שק על הגוף ואפר על הראש כמו מרדכי הצדיק, כמו אסתר הצדיקה, המלכה, ולבקש מהקב"ה שימחל לנו, ויציל אותנו, בדור הזה ולנצח.

עם ישראל, אני רק יכול לומר לכם: בעתיד הקרוב יהיה בעולם פחד נורא. זה יהיה כאילו שכדור הארץ מתפרק, סכנה כזאת. אבל לא לפחד! הקב"ה יציל את כל אלה שאיתו, את כל אלה שמאמינים בו, את כל אלה שרוצים אותו ואת תורתו. העתיד מפחיד ביותר, אבל תקוותינו עם הקב"ה.

נכון שהשכינה עוזבת את כל הארצות שבחו"ל, ומתרכזת בארץ ישראל. בכל העולם חייב להיות תהליך-טהרה, ובמיוחד בארץ ישראל, על מנת להכין אותנו לגאולה ולקבל משיח צדקנו.

בימים הבאים, בשבועות הבאים יהיו דברים מאד גדולים. וכשהיו אתם תראו, תבינו, ותתקרבו לקב"ה. לא יעזור הרבה לאסוף אוכל, מים, בטריות

וכו', אבל מה שיעזור זה לבטוח בקב"ה שיציל אותנו. וכמו היהודים שיצאו ממצרים שקיבלו מן ולא הפסידו אפילו ארוחה אחת. אוי עם ישראל! אתם רוצים לדעת חדשות, אבל מה זה משנה? מה שחשוב הוא שעוד לא עשינו עדיין תשובה, שאנחנו עוד לא מוכנים לקבל את המשיח. וכשאנחנו נהיה מוכנים אז הוא יבוא כבר, הוא יתגלה כבר, ואנחנו נהיה שוב בני חורין.

רק היהודים האמיתיים יכולים לזכור שהם יצאו ממצרים ועלו להר סיני. רק היהודים האמיתיים יכולים להרגיש שהם קבלו באמת את התורה, ורק הם ינצלו. ואם יש עדיין בין הלא מאמינים יהודים אמיתיים חס ושלום, ה' יתפוס אותם כביכול באוזן וימשוך אותם בכח לגאולה, זה יכאב ולא יהיה קל, ובעז"ה יגיעו לאמת. וכל האפיקורסים, הערב-רב ועמלק יעלמו מהעולם.

ויהיו מכות בכל מקום, וזה יגדל ויהיה הרבה יותר מפחיד ממה שקרה בפריז, הרבה יותר מפחיד, וכל המכות האלה, הם רק בשבילנו כדי לעשות תשובה. ("אין פורענות באה לעולם אלא בשביל ישראל", יבמות ס"ג.)

ואני מזהיר את כל היהודים בחו"ל, הגיע הזמן לארוז את החפצים ולהתחיל לעלות לארץ ישראל, בין אם יש לכם מקום לגור או לא, בין אם יש לכם כסף או לא, הזמנים יוכיחו את מה שאני אומר. אתם חייבים לזוז לכיוון ארץ ישראל, חייבים לעלות.

אני מאד מפחד על עם ישראל, כי אפילו שאני יודע שכל יהודי אמיתי ינצל, אני לא יודע איזה כאב ואיזה סבל זה יקח. ה' יעזור לנו. יהודים, תנצלו את חנוכה, לא בשביל לעשות מזה קרנבל, אלא לעשות תשובה. לשבת על הרצפה, לקרוע את הבגדים, לשים שק ואפר, ולבכות, ולבכות ולבכות.

ולאלה שאומרים: "מה פתאום שק ואפר, מה אנחנו ליצנים?", אני רוצה להסביר לכם שוב, שככה היהודים עשו משך כל ההיסטוריה של עם ישראל, גם דוד המלך, גם מרדכי הצדיק ואסתר המלכה, והרבה יהודים אחרים, כאשר היו צרות, שמו שק על הגוף ואפר על הראש, וישבו ובכו, ועשו וידוי וחזרו בתשובה, וזה הדבר היחיד שיכול לעזור.

עם ישראל, כדור הארץ תלוי בחלל ומסתובב בחלל, ואם רואים תמונות של זה, זה מפחיד ביותר לראות את כדור הארץ תלוי בחלל ואין מה שיחזיק את זה, רק הקב"ה.

ואם אתם, ברוב החכמה שלכם, מנתקים את הקשר עם הקב"ה שמחזיק את העולם הזה והעולם הבא שלנו, אז איפה תהיו? מה יהיה עם החיים שלכם? (הקב"ה הוא סיבת קיום המציאות כולה, והוא מחיה אותה בכל רגע ורגע, המהר"ל).

עם ישראל, תפתחו את העינים, זה הסוף, אפילו הגויים יודעים שזה הסוף, ולמה אתם לא יודעים שזה הסוף? למה אתם ממשיכים את החיים כאילו שלא קורה דבר?

האם אתם טפשים? האם אתם מסוממים או שיכורים? האם אתם יהודים? האם יש לכם נשמה יהודית?

יש לכם או לא?

אני יודע. אני יודע שאתה בלי לב שבור לא יכול להגיע לרמה רוחנית גבוהה, הלב השבור זה קודם כל, זה כרטיס הכניסה להקב"ה. בלי זה אי אפשר לעלות מבחינה רוחנית, אי אפשר. אדם שהוא שמח עם עצמו, מרגיש את עצמו צדיק, לא דואג ללחם, לא דואג לבריאות, לכולם, כי יש לו גם מהחומרי והוא חושב שיש לו גם מהרוחני. אבל באמת אין לו כלום, כי אדם שלא צריך להילחם עם עצמו, שלא מרגיש כאב, אדם כזה תמיד ירגיש גדול ואדם צריך להרגיש קטן, כי אם השכינה צמצמה את עצמה כדי להיות עם ישראל במדבר, אז האם אנחנו לא צריכים גם כן לצמצם את עצמנו כדי להגיע לאמת?

הסוד להגיע לקב"ה

וזה כל הסוד של הדבר מה זה להגיע לקב"ה. כי כשאדם יוצא לנסיעה, לטיול הוא צריך להכין את עצמו. אם הוא רוצה ללכת ברגל אז צריך נעליים טובות, אם יש שלג וקור צריך מעיל וכפפות, אם חם אז צריך בגדים קיציים וכובע.

כשרוצים ללכת בדרך ה', להגיע לקב"ה צריכים להצטמצם, להוריד את הגשמיות שמונעת מלהיכנס לדלת שמובילה לאמת. אי אפשר ללכת דרך הפתח הזה עם כל מיני חפצים מיותרים כמו רהיטים יפים, בית ענק, אוטו שלא צריך, בגדים מפוארים. "עגל הזהב" זה הכל כבוד וגדול ולא נכנס בעד הפתח. צריכים לזרוק את כל זה ולהיכנס עם לבוש דק ועם אהבת ה' וזה הכל, שום דבר אחר. אפילו לא עוד אנשים. זה אומר שרק האדם לבד יכול להיכנס דרך הפתח הזה. הוא לא יכול לקחת אדם אחר איתו, כל אדם חייב

להיכנס לבד, רק עם הזכויות שלו, הוא והקב"ה קשר אישי בלבד. לכן זה מה שקורה במוות לא עלינו, אבל אנחנו רוצים לחיות כך לא רק למות כך, אנחנו רוצים גם לקבל את משיח צדקנו ואיך? עלינו להצטמצם, להגיע לבסיס בלבד. לדעת שיש רק הקב"ה. שום דבר אחר.

השמחה האמיתית

מהי השמחה שלנו? יש רק שמחה אחת: שהקב"ה קיים, זו כל השמחה שלנו. אמנם יש עוד דברים שעושים לנו טוב, אבל הדבר הגדול ביותר, היחיד האמיתי ביותר זה הקב"ה, שהוא חי וקיים ושנחנו עבדים אהובים שלו וזוהי כל השמחה.

מהו העולם הזה?

מה זה העולם הזה? אנחנו היינו כמה פעמים פה, כולנו. הילדים שלנו היום, לא הילדים שלנו אז. הנשים שלנו היום, לא הנשים שלנו אז. הכל היה שונה. אבל מה נשאר לנו באמת? האמת האמיתית שהיא הקשר עם הקב"ה. כשמשיח יגיע כל מיני אנשים יקומו מהקבר. יכול להיות שאשה שבעלה נפטר צעיר, כשיקום בתחיית המתים הוא יראה הרבה יותר צעיר מהבן שלו שנפטר אחריו. אנשים בעולם הזה דואגים לבריאות שלהם. כשכואב רצים לרופא. אבל אם היו דואגים לגוף קודם, אז לא היו צריכים להגיע לרופא. וכן אנחנו, אם נדאג קודם למצבנו הרוחני, לעשות תשובה באמת, אז לא נצטרך להגיע לדברים איומים, ה' ירחם.

מה אנחנו כן יודעים ומה לא?

אנחנו לא יודעים, הכל מבולבל ואנחנו לא יודעים את האמת עד הסוף. אבל אמת אחת אנחנו כן יודעים והיא, שהקב"ה הוא כל יכול והוא אוהב אותנו וזו השמחה שלנו. אנחנו היום סובלים הרבה: מקרי מוות משונים ל"ע, הרבה מקרי מוות של צעירים וגם מבוגרים צדיקים ופחות צדים, כולם מבעיות שונות ומשונות. אין היום בית בלי צער. והצער הזה גורם לתפילות. איך נוכל להבין את הצער של עם ישראל בלי שנרגיש את הצער שלנו? תראו לי צדיק אחד בתורה שהיו לו חיים קלים! ועוד דבר, אם נחשוב על הצער של השכינה, של הקב"ה, אז הצער שלנו ייעלם.

מה הכאב הגדול ביותר?

כואב, כואב, כואב, כל המקרים האלה, אבל יותר מזה כואב שאנחנו לא מבינים. אנחנו עוד סוחבים את השקר ולא מוכנים לעזוב את זה, לא משנה מה. רואים שהעולם משונה, רואים שה' מדבר ישיר אלינו ולא מוכנים לעזוב את השקר. יש יהודים עם פאות ארוכות וזקנים, ליטאים, חסידים וספרדים - חרדים, כאילו חרדים, שגם לא מוכנים לעזוב את השקר. יש מהמזרחיסטים שמאוד מאוד שומרי מצוות כלפי חוץ וגם לא מוכנים לעזוב את השקר. החילוניים ברור, ברור מאוד שלא מוכנים לעזוב את השקר והגויים גם כן בכלל לא מוכנים לעזוב את השקר.

מעט מחפשים אמת

אבל יש בינינו, בין היהודים, ב"ה קבוצות קטנות שמחפשים רק את האמת. הם מוכנים לסגור את עצמם ולהפריד בינם ובין החומר, המטריאליזם, בין השקר והאמת. הם סוגרים את עצמם בגטאות רוחניים עם האמת ולא נותנים לשקר להיכנס.

השקר נכנס לכל מקום

זה קשה מאוד היום כי גם האוויר מלא שקר, האוויר שנושמים מלא שקר. הרחוב מלא שקר. בתי הספר מלאים שקר, הישיבות מלאות שקר. ברור, לא כל ישיבה ולא כל פינה, אבל זה נכנס גם לישיבות וגם לבתי הספר החרדיים וגם לכל מקום שיש שם כאילו הקדושה הגדולה ביותר. ברור שהמקומות הפחות קדושים הם כבר כמעט הכל שקר. אבל הלב נשבר בשביל העם שהכי קרוב לאמת, שחלק כל כך גדול ממנו נמשכים לרחוב, נמשכים לשקר, ושעדיין לבושים כמו עובדי ה', או לנו. צריכים לחזק את הקבוצות שרוצות אמת. קוראים להם קיצוניים, אבל בלי הקיצוניות הזאת לא יהיה דור עובדי ה' הבא ח"ו.

מי יכול לראות את האמת

מי שרוצה לראות אמת, רואה עם לב שבור דור שדומה מידי לחילוניים. ורק אדם עם לב שבור יכול לראות את זה, כי רק אדם עם לב שבור יכול לראות אמת. והצער הזה זה מספיק לשבור את הלב של היהודי. ואם זה לא שובר את ליבו אני צריך להתפלל עליו, כי זה הדבר העצוב ביותר של הדור שלנו.

אוי לנו יהודים, יהודים מאמינים, מאמינים בהקב"ה, מאמינים שהוא נתן לנו את התורה בהר סיני מאמינים שכולנו היינו שם, גם גרי הצדק.

חייבים לעשות גדר ביטחון

תעשו גדר ביטחון בינינו לבין העולם הזה המלוכלך והמזוהם, מהגשמיות, מהעולם הזה הגשמי, לעשות גדר ביטחון בינינו לבינם. צריך לראות ולבכות על עם ישראל, על זה שאנחנו יורדים לרמה של הגויים ל"ע, לבכות ולהתפלל ולהצטער כי הסוף מאוד מאוד קרוב. ואני לא נביא אבל לפי הנבואות אפשר רק קצת להבין מה שעומד להיות. ומי שחושב שהוא יכול לחיות בעולם גויי וגם לחיות בעולם רוחני יהודי, קרוב להקב"ה הוא טועה בגדול ויקבל הפתעה לא נעימה ברגע מסוים והוא יצטער צער נצחי. אומנם הכל תלוי בתשובה. העיקר שנעשה תשובה באמת ואז אין שום דאגה.

למי מיועד מסר זה?

אבל יש כאלה שהתרחקו כל כך שלא יצטערו אפילו ברגע האחרון. כי אם החומר נכנס כל כך חזק, הוא הופך את האדם לפסל בעצמו והוא מרגיש שהוא נהיה אבן בלי גמישות, בלי כח ספיגה, בלי כח נתינה, פסל סגור וגמור. ולצערי הרב רוב האנשים בעולם הזה מועמדים למצב כזה היום. אוי לנו, מה עוד אני יכול להגיד. רוב האנשים לא יבינו בכלל מה שאמרתי, אבל אולי יהיו אחד או שניים שיבינו, ואם כן, מסר זה מיועד להם.

אולי כמה מיילים של אמת ייכנסו ללב ויצמיחו אמת ואולי יביאו אותם לעולם שכולו טוב, אולי. אני רק יכול לנסות בעזרת ה'. אני אוהב מאוד את עם ישראל, מאוד מאוד, אבל יותר ממני ויותר מכל בן אדם ומכל יהודי ומכל יצור, הקב"ה אוהב אותנו. הוא יצר אותנו מאהבה, הוא אוהב אותנו, והוא אבא דואג.

כל הסבל הוא לטובתנו

ה' הביא אותנו לעולם קשה מאוד עם כל מיני צרות. נולדנו עם כל מיני חולשות שכדי להגיע לאמת, כל החיים צריכים להילחם נגדם, נגד החולשות של עצמנו יותר מכל דבר אחר. והחוץ והחומר והמטריאליזם מושך את החולשות שלנו וגורם לנו להיכשל הרבה מאוד. למה נולדנו לסבל כזה? כי זה לטובתנו. ה' ברא אותנו בצורה של בני אדם כדי להתגבר על כל

המניעות, על היצר הרע שמשתדל להשאיר אותנו פה בתוך העפר. כדי שנוכל לעשות את זה במצב הטוב ביותר הוא נותן לנו מעט שנים שלא נצטרך לסבול בלי סוף. מוות זה חסד, אבל הקב"ה יוצר עדיין את העולם שלו. היצירה לא נגמרה, האדם עוד יגיע לרמות הרבה יותר גבוהות. (תכ"ד הילדים האוטיסטים).

המטרה - להגיע לשלמות

וזה הכל תהליך, כמו בעץ שגדל. זה גדל יפה, אבל כדי שזה ימשיך ויגדל לעץ יותר גבוה, אז צריך להוריד את הענפים הגבוהים ואז זה צומח מחדש, וצומח יותר נכון, ויותר חזק. וזה תהליך שחוזר על עצמו עוד ועוד. האדם הוא לא שלם עכשיו אבל בעתיד הוא יהיה שלם. הוא יהיה שלם רוחני וגשמי. יהיה שילוב של שני הדברים. ואז לא יהיה סבל, לא יהיה יצר הרע, הכל יהיה שלם ואמת וטוב. לא נרצה דברים שאסור לנו, רק מה שמותר, זו תהיה התשוקה שלנו: האמת, הנכון, המצווה, הטוב.

אני מברך את כל עם ישראל שנזכה יחד לקבל את משיח צדקנו ושנחיה בעולם של אמת. ולמה אנחנו מחכים למשיח? כי רוצים להיות קרובים להקב"ה, זאת צריכה להיות כל התשוקה שלנו וכלי הפרעה של היצר הרע בלי גדר בינינו להקב"ה. רוצים את המשיח כדי שנוכל לשבת על הברכיים של הקב"ה ושיחבק אותנו ושנהיה בשמחה וברגיעה.

הנער מהעולם העליון

הספרים
"כי לא ידח ממנו נדח"
עשרה חלקים בשקט

50 ש

לצפייה:
YouTube
"ב'אריה ברדה"

מפי הרב אריה ברדה
קריינות רדיופונית
עריכה: רחמי אהרן פרמן

בשיתוף
מפעל הזוהר העולמי
האדמו"ר רבי שלום יהודה גרוס

מדהים! מרתק!
16 פרקים
14 שעות האזנה

כל תוספות שמורות אצל להנחיק. ניתן להשיג את הדיסק: בטל. 054-4577956 או באתר: www.aryeberda.co.il